

Delta

ANY 2

50 PTS.

LLOBREGAT

EL PRAT, JUNY 1979 N.º 16

SE VA
LA PAG. 5
POLICIA
NACIONAL

Quan quasi no hi ha espais públics

ON FAREM ESCOLES PER ALS NOSTRES FILLS?

2.600 PARADOS EN EL PRAT

Delta

LLOBREGAT

EDITA
SOCIETAT DE COMPTES
DE PARTICIPACIO
"DELTA DEL LLOBREGAT"

GESTOR
JAUME MONES I ALBET

DIRECTOR
GABRIELA SCHROEDER

REDACCIO I ADMINISTRACIO:
NAVARRA, 4, BAIXOS
TEL. 379 05 33
EL PRAT DE LLOBREGAT

HORES D'OFICINA:
6 A 9 DISSABTES TARDA

COMPOSICIO:
COMPOMAG - CASPE 12
BARCELONA-10

IMPRIMEIX:
IMPRENTA COMERCIAL
D. L. B. - 48419 - 1977

FOTO PORTILLO

Casanovas, 14. El Prat

foto BANYOLS

Josep M.ª Ginabreda Cazêrez
Josep M.ª García Sardà

**Per las seves
fotografies**

Frederic Soler, 102 - Tel. 379 18 61
(Cantonada Lluís Recasens)
EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

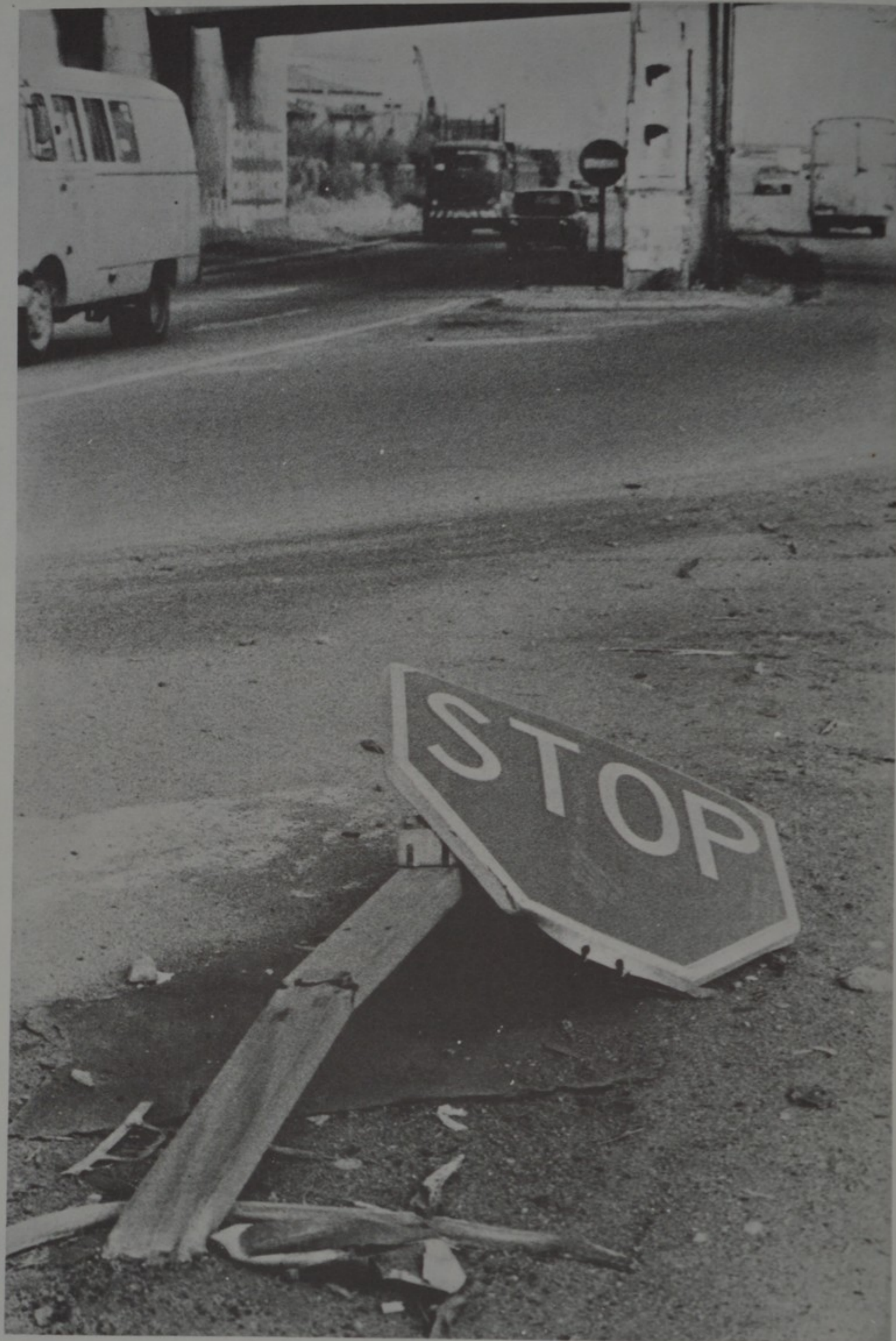

AUTO
ESCUELA

Gato negro, s.a.

V. Montserrat, 121
Tel. 379 52 49

Casanovas, 48
Tel. 379 29 47

El viejo embotellamiento —ya casi olvidado por casi todos— del acceso de El Prat a la autovía de Castelldefels, tiene hoy su segunda versión en el punto de confluencia de la Avenida Anselm Clavé con la carretera de Acceso a Mercabarna. Allí se producen en las horas punta grandes embotellamientos que a veces son aliviados por la presencia de algún urbano, pero que casi siempre acaban con la paciencia de los automovilistas.

Ni que decir tiene que el acceso principal a una comunidad de 60 mil habitantes merece la colocación del necesario juego de semáforos que sin duda sería la solución y mientras ello se estudia y se decide la presencia permanente de la Guardia Urbana. Es algo que el vecindario viene pidiendo a voces. (Foto Albert Tomás).

MOTORMOVIL

Poligono Industrial Manso Mateu, s/n.
Teléfonos 379 27 77 - 379 22 12
Apartado de Correos 135
EL PRAT DE LLOBREGAT

TALLERES MECANICOS - BANCOS DE PRUEBAS DE INYECCION Y DIRECCION

Reparación de toda clase de vehículos de gasolina y gas-oil

SERVICIO PEGASO-SAVA, EBRO, BARREIROS, DAF. Venta de repuestos y ruedas

YA NO QUEDAN ESPACIOS PUBLICOS

El I. N. E. M. "Gullera" cuando no había edificaciones en su entorno, la cosa ha cambiado..., y el Instituto ya se ha hecho pequeño. Hay que ampliarlo. ¿Dónde? De momento ya han tenido que imponer selectividad para el Ingreso.

En la conferencia-coloquio organizada por "Amics d'El Prat" bajo el lema comarca o suburbio se evidenció el problema de una comunidad como la nuestra que en el último cuarto de siglo ha multiplicado por seis su censo de habitantes y ya tiene prácticamente ocupados los espacios que el RIEP (Plan de Reforma y Extensión de El Prat) preveyó allá por los años 1965-66, pensando en una comunidad de 80 mil habitantes cuando en realidad en el próximo cuarto de siglo alcanzará el techo de su habitat que se cifra en los 120 mil.

Dónde se va a meter tanta gente está bien claro: la zona de Cal Saio está edificada en un cuarto de sus posibilidades, entre la zona deportiva Sagnier y la avenida del Remolar hay una zona donde ya se edifica a todo ritmo pero cuyas posibilidades de habitabilidad son enormes, los sectores del propio casco urbano tienen todavía grandes solares por construir y, no obstante que la normativa comarcal ha reducido volúmenes de ocupación, queda mucho ahí donde amontonar al vecindario.

Lo que no está nada claro es cómo se va a resolver la problemática de los equipamientos. La necesidad fundamental de la enseñanza nos dará elocuencia al planteamiento que hacemos: el momento presente hereda una situación bastante adecuada. Hay ahora mismo aulas cerradas y se están construyendo nuevas unidades en el complejo escolar Tarradellas y en el Polígono de La Granja. Todo hace pensar que el próximo curso —si se sabe organizar— no habrá problema en E.G.B. Ello es consecuencia de una política eficaz desarrollada por el anterior consistorio a partir del Plan de Actuación Escolar que se aprobó en el 74 y que incluía la ampliación del Colegio Maragall, la construcción de agrupaciones de aulas prefabricadas y la cesión al Ministerio de varios terrenos para su posterior ocupación escolar; aparte de que en El Prat de los últimos 10 años se han construido nada menos que seis grupos escolares y varias agrupaciones de aulas prefabricadas. Todo ello tiene una incidencia positiva en el momento presente.

El problema se plantea hacia el futuro: ¿dónde se va a ubicar la población escolar

de la ciudad de 80, 90, 100, 120 mil habitantes del futuro inmediato? Hay que prever. Todo se está quedando chico. Aquel Instituto de Enseñanza Media que en la pasada década parecía colmar todas las perspectivas se ha quedado pequeño, a pesar de la ampliación a la que ya fue sometido. La solución "Polígono Pratense" que improvisó el Consistorio anterior en la hora de tener una alternativa para entrar en la cola de opciones a obtener una Escuela Profesional, solución que ahora resucita el nuevo Consistorio como alternativa definitiva a la construcción de la Escuela una vez concedida por el Ministerio, no sirve cuando es evidente la necesidad de que los centros docentes estén ubicados en lugares asequibles... Y sin embargo parece no haber otra opción.

Y solamente hemos planteado el problema de la Enseñanza, olvidándonos incluso de los niveles de guardería y parvulario, tan necesarios en esta zona. Hemos olvidado también necesidades sanitarias, de relación y asistencia social... ¿Dónde se va a meter todo esto?

Y es en el preciso momento de formular esta pregunta cuando el neófito cae en una tentación peligrosa. Observa la presencia de unos espacios que bajo la denominación de zonas verdes motean de este color la monotonía de la planificación. Rápidamente surge la idea luminosa: "¡Ahí está la solución!" Por ejemplo ya ha habido algún edil que ha descubierto la hectárea y media del llamado Parque de la Albufera, único pulmón natural que en la zona de la Avenida del Remolar va a tener El Prat, descontado el Estadio Moisès Llopart cuyo cometido es bien otro. Quien así ha pensado ignora que la creación de esa zona verde tiene acuerdo de Consejo de Ministros, que la función de una zona verde no es la misma que la de un complejo escolar, que sobre ese espacio existe un proyecto ambicioso desarrollado por un equipo de funcionarios técnicos y cuyo coste ascendería por encima de los dos millones de pesetas y que, sin embargo, fue regalado al Municipio, que sobre ese parque está prevista la reconstrucción de la antigua Masía de Cal Reiet cuyas piedras centenarias fueron almacenadas por el

Ayuntamiento y cedidas por el antiguo propietario bajo compromiso de reconstrucción de la masía...; en fin, que El Prat del futuro va a necesitar escuelas, pero también espacios abiertos.

La solución no es ir colocando un grupo escolar en cada plaza o parque, por suerte la legislación urbanística, sabiamente, impide esa posibilidad, la solución está en establecer las oportunas reservas de suelo en los espacios donde hoy se pretende desarrollar nuevos planes parciales (Polígono del Estruch y La Llana, por ejemplo), y, sobre todo, en la adquisición de terrenos ya planificados.

El plazo de dos años ya finiquitado para los edificios que consiguieron permiso municipal a partir de su fecha de ingreso en el registro anterior a la promulgación del Plan Comarcal, abre unas interesantes perspectivas de adquisición de nuevos espacios públicos a precios que pueden llegar a ser razonables. Hay que pensar que a causa de su no construcción cae sobre esos terrenos la legislación del Plan Comarcal que limita a casi un tercio las posibilidades de volumen habitable, lo que también puede limitar los problemas de equipamientos y, lógicamente, la adquisición de dichos terrenos ha de disminuir su superpoblación.

Esos son los caminos. Todo lo demás, especialmente la ocupación de espacios verdes, son lujos que no nos podemos permitir, sobre todo teniendo en cuenta que El Prat es víctima de una planificación urbanística que lo condena al suburbio y todo cuanto signifique mejorar la calidad de vida es imprescindible.

Nuestro consistorio tiene ante sí un reto a su imaginación, a su capacidad de iniciativa. Por igual que ese pequeño superávit escolar de este momento es causa de una política de adquisición de terrenos de los anteriores consistorios, ahora es el momento de establecer las bases del futuro buscando nuevos espacios públicos. Una misión complicada que, sin embargo, tiene airoas salidas si se estudia a fondo la normativa del Plan Comarcal y de la Ley del Suelo, una y otra son instrumentos útiles para nuestro futuro.

El recent acord municipal de retirar les tanques de la pseudo zona peatonal del carrer Ferran Puig ens mou a unes breus consideracions de tipus general, com d'interès general és la problemàtica ocasionada per la circulació d'aquesta via arterial.

L'acord de l'Ajuntament és, resumit, aquest:

- 1) Treure les tanques.
- 2) Consultar si l'Associació de Veïns i Comerciants del carrer de Ferran Puig opta pel manteniment de les tanques o bé desitja la conversió del carrer en una veritable zona peatonal.

3) Una vegada rebuda la resposta de l'Associació de Veïns i Comerciants, efectuar els "estudis oportuns" i decidir la qüestió.

4) Provisionalment, limitar la velocitat per dit carrer a 20 quilòmetres per hora.

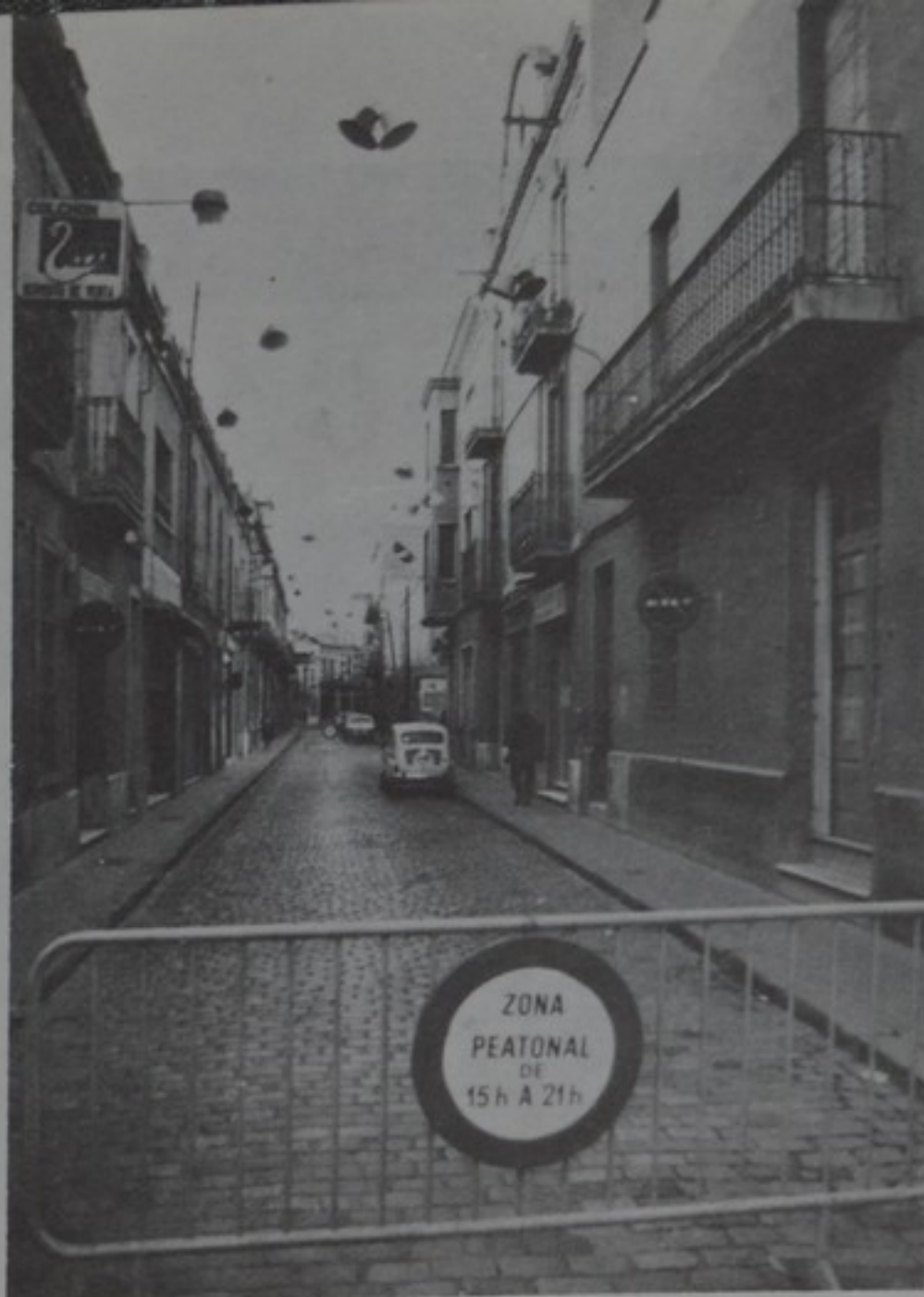
Aquest darrer punt és merament precautori i fins a cert punt paliatiu de la retirada de les tanques. Pel que fa als tres primers, creiem que el procés normal, lògic i imparcial hauria d'haver estat precisament el contrari:

1) Si l'Ajuntament anterior no va dur a terme l'estudi promès i reiteradament sol·licitat per l'Associació i pels contraris a l'existència de les tanques, efectuar-lo ara.

2) A la vista del resultat de l'estudi i de l'opinió de l'Associació de Veïns i Comerciants i de l'oposició a les tanques, prendre una decisió consistorial.

3) Treure o mantenir les tanques segons fos el resultat final de l'estudi, les opinions i l'acord municipal.

Aquest hauria estat el coronament de l'edifici amb bons fonaments. El

LES TANQUES

Ha estat una mesura democràtica treure les tanques del carrer Ferran Puig?

que s'ha fet ara és començar la casa per la teulada.

Més greu encara: la mesura no és democràtica. Ens expliquem: una majoria de consellers vota —pels motius que sigui— contra una majoria indiscutible, la del carrer Ferran Puig, favorable a la pervivència de les tanques fins a una resolució estudiada i definitiva. L'exemple autogestioniari de l'Associació de Veïns i Comerciants del carrer Ferran Puig és dels més allisonadors d'entre tots els de la població. S'han aturat a pensar això aquells edils que honestament han votat en contra de l'Associació? Ha de ser o no una realitat la paraula autogestió?

Més encara: aquí no es juga net. Uns dies abans del Ple, el tinent d'al-

calde de Governació (a qui correspon estudiar la circulació viària) va manifestar verbalment a membres de la junta de l'Associació citada, davant nombrosos testimonis, que estiguessin tranquils, que l'Ajuntament no faria res sense abans haver consultat la junta de l'Associació. Ja s'ha vist la paraula d'aquest tinent d'alcalde, que demés compromet el nom de tot el Consistori. Per això abans hem utilitzat l'expressió "imparcial". No n'és ni en pot ser un senyor que abans d'entrar a l'Ajuntament anava pregonant que quan ell fos alcalde (sic) el primer que faria seria treure les tanques del carrer Ferran Puig, on un parent seu és un dels principals membres de l'oposició al sentit general.

Era una qüestió de principi: primer estudiar si convenia o no treure les tanques, i després executar la decisió. Però s'ha capgirat la qüestió: primer s'ha donat la raó a la minoria; no s'ha escoltat, s'ha desautoritzat i mentit a la majoria, s'han tret les tanques... i el nou Ajuntament començarà a estudiar el problema i arribarà als "estudis oportuns".

Només desitgem que no en siguin massa d'"oportuns". No tenim res contra el senyor Mateu Serra, però a fe que s'està cobrint de glòria! Anem comprenent la campanya contra ell desencadenada, encara que no la compartim i la rebutgem totalment pel fet, sempre covard, de ser anònima. Però potser faria santament el senyor Mateu Serra de pensar una mica més en el poble i una mica menys en d'altres coses, entre les quals els seus parents del carrer de Ferran Puig.

JUSTIFICAR ELS ROBATORIS ALS NOSTRES CAMPS...

A l'últim Ple Municipal es va produir una situació que forçosament hem d'esmentar perquè considerem que no fer-ho esdevindria un precedent que no volem. Es refereix a l'ordre públic pel que tanta tinta hem emprat. Un dels edils va plantejar la necessitat d'una millor guarda dels camps del poble que últimament estan sent expoliats per desconeguts.

El prec no va tenir gaire bona acollida i quan el regidor —era un regidor de la UCD— va insistir, perquè semblava que no li feien cas, el batlle li va sortir amb un "Cómo se ve que usted no tiene un despacho en el que le vienen a plantear problemas de hambre a causa del paro".

Més o menys aquesta va ésser l'expressió que no podem compartir, que hem de recriminar, perquè comporta una posició de tolerància cap a un fet del tot reprovable i perquè el senyor Martín sembla no estar informat que els robatoris als nostres camps s'estan produint inclús amb una organització capaç de portar a les nits dels nostres camps vehicles motoritzats en condicions de produir una autèntica buidada. I és evident que aquestes buidades no pretenen treure la gana, sinó més aviat promoure una especulació que només té un perjudicat: el pagès que veu buidat un camp damunt del qual ha posat tot el seu esforç, tot el seu treball...

Adios Policía Nacional

Cuando, hace aproximadamente algo más de un año, leímos en estas páginas que nuestra población había sido dotada de un destacamento de la —entonces— Policía Armada, hoy, Policía Nacional, nos sentimos profundamente aliviados. Creímos, fundados en aquella noticia, que este pueblo iba a ser barrido y limpio de delincuencia. Desgraciadamente, no fue así.

La eficacia de este Cuerpo, no podemos decir que haya sido muy brillante durante su corta estancia entre nosotros. Todo el pueblo esperaba más, mucho más de este reducido grupo policial. Se ha de decir, no obstante, en pro de la verdad, de toda la verdad —al menos de toda la que conocemos—, que ciertamente no se les puede culpar en su totalidad, de esa ineficacia, a la brigada en sí; ni mucho a falta de voluntad de los policías, considerados aisladamente. Conocemos, a ciencia cierta, que ha habido fuerzas mayores capaces de impedirles obrar con mayor eficiencia. Es más, sabemos también de algún miembro de este cuartel, el cual —aun a riesgo de su integridad física, vistiendo de paisano y en horas libres—, persiguió a un delincuente al que pescó con las manos en la masa. Lo sorprendió en pleno hurto, casualmente, y no dudó en darle caza. Mas no todo el campo es orégano; conocemos también a otros que —inadaptados ¿tal vez por naturaleza? a la vida democrática—, han alegado, al comentar terceras personas en su presencia el pavor popular, que si habíamos deseado la democracia, también debíamos padecer sus consecuencias. Como si la delincuencia fuera un mal endémico de los regímenes democráticos.

Lo que hizo Martín Villa, lo deshace Ibáñez Freire...

Pues bien, a pesar de su casi total ineficacia, a pesar de su ausencia en nuestras calles, a pesar de todos los pesares, nos gustaría que la Policía Nacional siguiera aquí, en El Prat. Y nos gustaría que así fuese, porque creemos que hace falta.

Todos sabemos que no podemos dejar solos a nuestros hijos, a nuestras mujeres, e irnos tranquilos al trabajo. Todos somos conscientes de que, a cualquier hora del día o de la noche, el susto nos puede sorprender en una esquina. Todos, absolutamente todos, conocemos azoteas asaltadas, tiendas robadas, coches rotos, un banco del pueblo atracado, mujeres violadas, pisos desvalijados; y, así, podríamos hacer una lista interminable.

Yo estoy seguro, que el día que la policía se haya ido de nuestra población; mejor dicho: el día que a estas Fuerzas del Orden se las lleven, y se las llevarán, dado que así

está previsto y dispuesto —a pesar de que en la comisaría nos lo hayan negado—; el día que esto suceda, repito, esa lista interminable se multiplicará en todos sus conceptos. Pues, ya se sabe: la sola presencia física de un cuartelillo impone sumo respeto, en ese mundo delincuente.

Cuando llegó a mí el conocimiento de esta grave determinación —determinación no a nivel particular de nuestro pueblo, ni siquiera a escala provincial, sino más arriba—, me pregunté: "¿Aquí, a qué se juega?"

Lo que hoy pongo, mañana lo quito. ¡Esto no es serio! ¡Esto no hay quien lo entienda! Si aún, hubiese otro partido en el poder, se entendería más o menos; no del todo. Pero siendo el mismo perro, con idéntico collar; resulta, del todo, incomprensible.

¿Acaso la misión ya está cumplida? ¿Acaso, ya han barrido nuestras calles, blanqueado nuestras fachadas y lavado nuestras esquinas? ¿O será, tal vez, que la experiencia no ha resultado? Si fuese esto, no será por falta de capacidad, o de preparación; pues en tiempos no muy lejanos, misiones más difíciles resolvieron, aun teniendo en contra toda la voluntad de un pueblo.

En fin, el hecho —si no hay quien lo remedie— se dará; aun a pesar de que hoy se niegue la veracidad de esa decisión. El hecho se dará y nosotros seguiremos sin entenderlo y, como siempre, siendo sujetos pacientes. Pero... no nos preocupemos demasiado; con suerte, hasta puede ser que, cuando esto suceda, alguien nos explique el "¿por qué?" de estas absurdas y despóticas determinaciones.

Fructuoso García

SUSCRÍBASE
A: **Delta**
LLOMBREGAT

2.600 PARADOS EN EL PRAT

En una encuesta realizada recientemente en Cataluña por el Equipo de Sociología electoral de la Universidad Autónoma de Barcelona, se ha detectado como problema prioritario el del paro. En efecto, el 72 % de los encuestados contestaron a la pregunta *¿Qué cuestión te preocupa más?*, por un dramático **EL PARO**.

El paro, que afecta a más de un millón de personas en toda España, tiene una especial incidencia en Cataluña y más todavía en poblaciones como El Prat fuertemente industrializadas y con un alto índice de inmigración muy sensible a cualquier disminución en el nivel de empleo.

PARO ESTIMADO

El Prat, a 31 de marzo del corriente año, contaba en los registros de la Oficina de Empleo dependiente del Ministerio de Trabajo, con una relación de 2.209 demandantes de trabajo, comprendiendo en esta relación a quienes solicitan trabajo por primera vez y a quienes por una u otra razón han perdido el puesto que tenían y desean encontrar uno nuevo.

Teniendo en cuenta que a nivel nacional el número de registrados por las Oficinas de Empleo del Ministerio de Trabajo representa, aproximadamente, el 85 % del paro estimado por el Instituto Nacional de Estadística —bastante acorde con la realidad—, si aplicamos dicho coeficiente a los 2.209 desempleados registrados por la Oficina de Empleo, tenemos que el paro estimado de El Prat, a 31-1-79, puede cifrarse alrededor de los 2.600 desempleados.

TASA DE DESEMPLEO

Si consideramos que la tasa de actividad de El Prat se mantiene en el 36,53 % que indicaba el informe sociológico que sobre El Prat de 1975 preparó Cáritas Diocesana de Barcelona, tenemos que los 2.600 desempleados representan aproximadamente un 12,50 % de la población activa que presumiblemente contabiliza El Prat de marzo de 1979. Porcentaje muy elevado si tenemos en cuenta que la tasa de desempleo a nivel nacional se encuentra en la misma fecha alrededor del 8,3 %.

BENEFICIARIOS DEL SEGURO DE DESEMPLEO

De los demandantes registrados por la Oficina de Empleo de El Prat, sólo 1.364, a 31.3.79, son beneficiarios del seguro de desempleo, lo que representa que sólo un 50 % de los parados estimados se benefician de dicho seguro, o dicho de otro modo, de cada dos parados estimados sólo uno cobra seguro de desempleo.

Las cantidades que perciben cada uno de los 1.364 beneficiarios representa, por término medio, una cantidad mensual que oscila entre las 20.000 y 25.000 ptas., con sueldos que van desde 9.500 hasta 55.000 ptas. mensuales. No es extraño, pues, que dejando aparte el tanto por ciento que sin duda deben estar cobrando el seguro sin tener derecho a él y sobre los que la Ley debiera caer con toda su fuerza, existen casos de verdadera desesperación que claman una actuación solidaria de quienes mantienen sus lugares de trabajo a fin de mejorar los niveles de renta del conjunto de la clase trabajadora.

EFICACIA DE LA OFICINA DE EMPLEO

El movimiento del mes de marzo en cuanto a demandas y colocaciones se refiere, puede resumirse en los siguientes datos:

Demandas de empleo	444
Colocaciones innominadas	8
Colocaciones nominativas	144

Vemos, pues, que las demandas superan a las colocaciones en 292. Por otra parte, las colocaciones nominativas, o sea aquellas colocaciones que satisfacen ofertas que concretan el nombre del trabajador que se desea, son muy superiores a las innominadas, lo que indica el poco recurso que se hace de los servicios de la Oficina de Empleo cuando una empresa necesita cubrir un puesto de trabajo. Y es que parece ser que todavía se mantiene la mentalidad de que quien está parado es un gandul, un holgazán o un mal operario, cuando en estos momentos el paro es una plaga que nos está azotando duramente arrastrando en la caída de una y otra empresa, a viejos y a jóvenes, a hombres y mujeres, a buenos y malos operarios.

DURACION DE LOS CONTRATOS DE TRABAJO

Prácticamente todas las colocaciones de personal proveniente del desempleo registrado en la Oficina del Ministerio de Trabajo se contrata para algunos meses. Existen varios para un máximo de dos años y en muy contados casos el contrato es para tiempo indefinido, lo que demuestra las precauciones de las empresas ante un futuro incierto en plena crisis económica.

BONIFICACIONES A LAS EMPRESAS

En el programa de política económica del Gobierno para este año, se contempla, al igual que el año anterior, la posibilidad de desgravaciones a la seguridad social para aquellas empresas que contraten temporalmente a los acogidos al subsidio de desempleo o den trabajo a jóvenes. Pero parece que estas medidas que ya resultaron muy insuficientes en 1978 van a seguir siéndolo en 1979 como asimismo han resultado serlo en los demás países de Europa y de la OCDE.

CONCLUSION

El paro es un problema inaplazable. Están de acuerdo en ello los partidos, los sindicatos, el pueblo, el gobierno, los empresarios, todos. Pero es un problema de difícil solución dentro del sistema económico en que nos movemos, ya que su aspecto social demanda soluciones en muchos casos contrarias a las que propugnan la aplicación de las más ortodoxas medidas económicas a la crisis que padecemos. El Gobierno constitucional tiene en ello una grave papeleta que solucionar.

Bolsos FONT Bolsos

FEDERICO SOLER, 42

GRAN OFERTA VACACIONES 1979

Bolsas nylon, asas y bandolera, para viaje y deporte desde:

N.º 1 378 Ptas. - N.º 2 465 Ptas. - N.º 3 499 Ptas. - N.º 4 690 Ptas.

Maletas fibrol 2 cerraduras y doble tira de seguridad desde:

70 cms. 1249 Ptas. - 60 cms. 1164 Ptas. - 50 cms. 1079 Ptas.

Maletas fuelle 1 asa, 2 cerraduras y dobles tiras de seguridad, forro seda desde:

70 cms. 2090 Ptas. - 60 cms. 1920 Ptas. - 50 cms. 1740 Ptas.

PER QUE UNA COMARCA ES FA UN SUBURBI

IGNASI RIERA: "El moviment obrer ha refermat la comarca"

PERE BALTA: "L'urbanisme que s'ha fet ens condemna al suburbi"

JORDI CUIXART: "Cal portar a les comarques el poder polític"

El passat dia 26 de maig d'enguany, "Amics d'El Prat" celebrà al seu estatge social un acte informatiu sobre la problemàtica comarcal al Baix Llobregat, sota el títol de "Comarca o Suburbi". Hi prengueren part en Pere Baltà, coneixedor de tota la problemàtica local, n'Ignasi Riera, que parlà de la situació actual en què es troba la comarca del Baix Llobregat en general, i en Jordi Cuixart, de l'Assemblea del Poder Comarcal, Grup aquest que, sense ésser vinculat a cap partit polític, defensa i lluita pel reconeixement a tots els nivells del fet comarcal i municipal a Catalunya.

Presidí l'acte en Jaume Codina, President d'"Amics d'El Prat", qui glossà la personalitat dels conferencians i preparà la introducció del tema a debat.

En primer lloc, en Pere Baltà es referí a l'explosió demogràfica com factor principal que ens ha portat a la situació actual de desarrelament de la població i a la manca de capacitat local per absorbir tot el que se'ns ve al damunt, doncs no hem d'oblidar, deia en Baltà, que en un futur immediat al ritme actual de creixement, El Prat assolirà els cent-vint mil habitants. Això comportarà un agreujament dels problemes actuals com poden ésser l'esgotament quasi absolut dels espais per equipaments, infraestructures deficientes, serveis insuficients, manca de sanejament, etc. L'urbanisme, lluny de pal·liar tota aquesta problemàtica, ha contribuït a empitjorar-la. La burgesia local, diu en Baltà, davant de tota aquesta vinguda de gent només va reaccionar amb la creació del R.I.E.P. (Pla parcial de Reforma interior del Casc Urbà), que a la llarga únicament serví per acondicionar terrenys per l'aixecament de vivendes i per tant afavorí clarament l'especulació i l'encariment

del terre. "L'urbanisme així ens condemna al suburbi", afirma en Baltà. El Pla Comarcal, segons ell, amb tots els seus defectes ha representat, però una certa possibilitat d'endegar tota aquesta situació.

Prengué després la paraula l'Ignasi Riera qui, referint-se a tota la Comarca del Baix Llobregat, incidí en la gravetat del procés de suburbialització que tota ella en general està patint, com a conseqüència del desenvolupament suïcida d'una societat industrial. Es referí a la pèrdua per part dels pobles de l'antic equilibri del que eren posseïdors. En Riera emmarcà la problemàtica del Baix Llobregat en tres eixos: l'eix urbanístic, amb la necessitat d'una política de perifèries que li doni una estructura forta i diferenciadora que ajudi a solucionar conjuntament els problemes. En aquest sentit creu en Riera que és un error els intents de crear una subcomarca per part dels municipis de Martorell, Esparreguera, Abrera, etc. Cità després l'eix polític, que passa per l'acceleració del procés polític que ha de portar a l'activació dels mecanismes del poder comarcal, per la necessària representació al Parlament de Catalunya de les comarques i per la total democratització de l'Entitat Municipal Metropolitana com a medi per evitar que la comarca serveixi de lloc on col·locar els serveis que no caben a Barcelona. Per últim es referí a l'eix físic, que no és altre que el propi riu Llobregat. Es aquest el factor que ha ajudat que en aquesta comarca nostra, malgrat la manca dels elements propis de tal, i sense una capitalitat definida, hi persisteixi però un clar sentiment comarcal. Això ho podem veure, deia en Riera, en la unitat i importància del moviment obrer en aquest sector que ha arrastrat inclús l'empresariat a asso-

ciar-se comarcalment; la pròpia premsa s'està referint contínuament al Baix Llobregat com una entitat física única i conjunta; alguns pedagogs, com el propi Codina, han contribuït també a afermar aquesta identificació comarcal.

El tercer invitat, en Jordi Cuixart, comença explicant què és l'Assemblea del Poder Comarcal i les causes de la seva creació. Els orígens s'han de trobar en aquella sorollosa discussió de la disposició transitòria quarta de l'avantprojecte d'Estatut que desemboca en la manca de representació comarcal al Parlament de Catalunya. A rel d'aquest fet el col·lectiu "Josep Moragas" de la Seu d'Urgell convocà una reunió o trobada multitudinària a Santa Coloma de Queralt el dia 17 de desembre de l'any passat, d'on sortí veritablement l'Assemblea del Poder Comarcal com a grup dirigit a la defensa i revitalització de la consciència comarcalista de Catalunya. Però, en realitat, en Cuixart encara va més lluny. Advoça per un veritable canvi en el lloc de residència del poder polític: a la manera de Suïssa, Bèlgica o Anglaterra s'ha d'anar, diu en Cuixart, cap a l'apropament del poder al poble a través d'un autogovern municipal que comporti una descentralització completa fins l'assoliment d'una democràcia d'autogestió. Catalunya ha d'ésser l'avançada en el govern del poble a través dels municipis i de les comarques. Aquesta descentralització arribaria, inclús, a les pròpies ciutats mitjançant l'autogovern dels barris cap a la consecució d'una veritable democràcia municipal.

Clogué l'acte un interessant col·loqui què allargà la vetllada fins avançades hores de la nit.

REPORTER

FREDERIC OSET: la primera exposició d'un alumne de l'Escola de Dibuix del Casal

L'HOME

Neix a Ribesalves (Castelló de la Plana). Avui té vint-i-vuit anys. És un home terriblement introvertit, hom diria que totes les seves inquietuds vivencials, es realitzen en la seva obra pictòrica, plena de colors verds, ocres cruents i cridaners. L'obra denuncia l'home, inclús el trascendeix.

Arriba a El Prat el mes de setembre de 1975 provinent de Segorb, on exercia la carrera de Magisteri, en acabar la seva graduació pedagògica.

Com és lògic s'enamora i després es casa. En l'actualitat és pare d'una nena de tres anys, sentint-se totalment integrat a la nostra comunitat pratenca.

Exerceix la seva tasca de mestre al Grup Escolar "Jacint Verdaguer", i és alumne de l'Escola de Dibuix Municipal que dirigeix en Josep Mayol.

Es precisament a casa nostra, on es desperta estrepitosament la seva dèria artística amb tota la seva dimensió cromàtica.

Evidentment és un home difícil per a mantenir un diàleg fluid, tal vegada perquè es reprimeix a si mateix. És senzillament un home que s'amaga sota l'ala de la seva intrínseca vàlua tan humana com artística.

Així el *clisso* i així ho conto; al igual que faria en Pirandello...

mes i disciplines un tant convencionals, i totalment emmarcats dins uns plans pedagògics no massa ortodoxes. Allò no era dibuixar, sols era assolir unes proves per obtenir l'enyorat aprovat de la disciplina.

—¿Quan torna a aflorar com un Guadiana aquesta vocació artística?

Riu, amb una rialleta de nen temorenc, però al final es decideix a contestar-me.

—Va ésser a Segorb on exercia per primera vegada la meva professió de graduat. Fou llavors quan la que avui és la meva esposa va dir-me que era necessari el comprar uns quadres per decorar la nostra futura llar. En aquell precís moment vaig pensar: per què he de comprar allò que jo sóc capaç de crear? Així reneix de nou la dèria de pintar.

Torna a riure davant d'aquest acudit, em demana una cigarreta, l'encén, mira els clavells, i tornem al silenci...

L'ALUMNE

—¿Com vas entrar d'alumne a l'Escola Municipal de Dibuix d'aquesta Ciutat?

—A través dels meus deixebles del Grup escolar "Jacint Verdaguer" que em feren sabedor d'aquesta tasca d'un home enamorat de l'art. Fou llavors quan aquella vocació soterrada reneix violentament amb tota la seva plenitud. És a l'Escola de Dibuix Municipal quan me enfronto amb la pintura a l'oli... Aquesta fou la meva sort, la de trobar un home com en Josep Mayol. Aquí comença una nova etapa, la de passar d'un pintor aficionat a un pintor amb neguit d'ésser i projectar-se en aquest món artís-

Oset segueix pintant a l'Escola de Dibuix, mentres al fons Josep Mayol —que per cert aquests dies ha exposat per primera vegada a Barcelona— segueix ensenyant.

L'ARTISTA

—¿Quan es desperta la teva vocació pictòrica?

Lentament i mirant l'arteixinat del sostre, respon lentament la meua pregunta, hom diria que quasi en silenci.

—La vocació de dibuixar neix a la meua infantesa, aprofitava tots els moments d'esbargiment per treballar amb els llapissos i tubs d'aquareles per plasmar figures i paisatges imaginatius d'infant. Tal vegada això era producte de la meua dèria d'artista no realitzat.

—¿En la teua època d'estudiant de Magisteri, segueix aquesta dèria de seguir pintant en els instants d'esbarjo?

Les seves respostes són lentes. Tal vegada la llum que té la seva pintura no es correspon a la del verb; per això el diàleg no és viu, sino estany, mes les respostes són pragmàtiques.

—Evidentment en el decurs dels meus estudis de pedagogia, la meua vocació va estancar-se, degut a que els meus treballs de dibuix quedaren encaixats dins els organis-

La primera exposició.

OSET

tic, per fer conèixer a les demés ciutats aquest poble d'El Prat, al qual dec el que sóc i el que puc ésser amb la paleta i els pinzells...

L'home calla; tal vegada ha fet un esforç dins la seva timidesa; els seus ulls brillen, sembla que tenen el color dels seus quadres. Té llum interior l'amic Frederic.

—¿Tal vegada seria el teu somni l'arribar a ésser un artista que viu i es desvia per crear?

Pensa, repensa, i al final diu:

—Això és molt difícil, jo diria que quasi quimèric...

S'ha trencat el diàleg. Per què? Un, sense voler, veu el clàssic dilema del príncep ros de Dinamarca...

—Això seria el meu somni. Avui em conformo amb la meua realitat circumstancial, és a dir, seguir col·laborant amb aquest home gran, i ple d'altruisme, que sent plenament la necessitat de seguir despertant vocacions amb centenars de nens que aprenen l'art de dibuixar en unes golfes enlairades i plenes de futurs valors locals.

—Consideres suficient mimada aquesta Escola de Dibuix, en els moments actuals?

Torna a pensar, és pròdig a la reflexió abans de les contestes.

—Crec que encara no s'ha pres consciència d'aquesta tasca cultural en tota l'àmplia dimensió que mereix. Tal volta l'èxit d'aquesta exposició conjunta entre jo i l'amic Wolfgang obrirà els ulls a tots aquests homes que ara s'enfronten amb les tasques públiques, espero per aquests nanos que cada dia acudeixen a l'Escola de Dibuix, prenguin consciència de l'obra que es realitza i donin el suport moral i material que per dret i obligació deuen a la tasca callada d'un autèntic mestre i ciutadà pràctic, malgrat haver nascut fora nostre.

Acaba dient-me:

—El Prat no sols és una Ciutat on predominen els tons negres i vermells de conflictes socials, urbanístics i ecològics. També és una ciutat on la llum i els tons clars donen brillantor a la nostra existència com a poble. Es necessari que aquests moments de llum i claredat siguin subrallats a la premsa barcelonina. No tot és negre a casa nostra. ¿No creus?

D'aquí sortiran altres pintors.

Així ho crec, Frederic. Es més, estic convençut que sols pel camí de protegir la cultura arribarem a esborrar la grolleria i el mal gust actual.

—Projectes, amic Frederic?

—Seguir treballant amb els colors per aconseguir que El Prat sigui conegut per l'obra de una generació de pintors nascuts o rejaunents —com en el mite d'en Faust— en aquest Baix Llobregat. Motius pels quals estic treballant en unes futures exposicions a la Ciutat de Viladecans i la Vila de Sitges. Aquest és el camí per avui. Demà...

Evidentment demà serà un altre dia.

Els últims visitants van marxant lentament, segueixen mirant de reüll els quadres dels amics Oset i Schumacher. La fi del

nostre diàleg coincideix amb el crepuscle d'un dia.

En Frederic va apagant les llums de la Sala d'Art, tot va quedant a les fosques, sols la imatge d'en Josep Bages rep l'últim raig de llum.

Quan tanquem la porta de la Sala m'invita a prendre les tradicionals anxoves i vermut de "Cal Tarrida"; ell també ja coneix els llocs que encara conserven el color i la vida d'un passat, que difícilment tornaran a reviure.

Tots dos hem quedat amb la llengua plena de salabor. Aprofitem el moment i ens acomiadem sense paraules, sols donant-nos la mà.

D.J.P.

GAÑE DINERO CRIANDO CONEJOS

EXTRONA

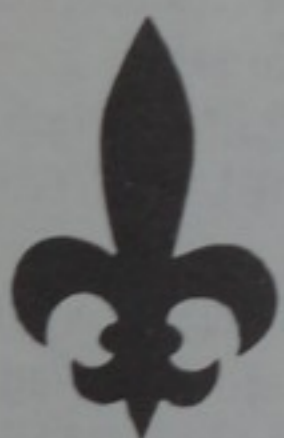
solicite gratis información a:

JORDI RIBAS MARTI

Esplugas, 52

Teléf. 379 12 51

El Prat de Llobregat

AUTOMOVILES

LIS, S/A

COMPRA • VENTA • NUEVOS TODAS MARCAS

COCHES USADOS **UN AÑO GARANTIA**

Avda. Montserrat, 54-56 - Teléf. 379 28 58 - EL PRAT

Pastisseria Jardi

d'en J. Torren

Ronda Oeste 9-11 tel. 379-33-45

EL PRAT DE LLOBREGAT

Entre 1954 i 1970 El Prat ha perdut més de 40 Ha. per l'avenç del mar

Un dels aspectes que malauradament està incidint des de fa més de temps en la configuració geològica deltaica és, si més no, la regressió del litoral de Llevant. Aquest fet, certament, és el resultat d'un procés d'alteració del perfil costaner, la dinàmica del qual es contempla gairebé en tot el Delta del Llobregat, especialment, però, en les zones marginals, regressió terrestre per la banda de Llevant, i el contrari regressió marina en les platges de Castelldefels o de Ponent.

Els temporals marins de Llevant, que estan caracteritzats per una acció fortament erosiva vers les costes orientals i fins i tot centrals del sistema deltaic (hom les anomena menjades), són la causa del moviment dinàmic necessari pel transport dels materials d'erosió. Aquesta regressió terrestre, està afavorida per la manca d'àrids de reposició necessaris per tal de restablir i fixar novament els límits inicials.

Concretament, hi ha tres causes que expliquen la situació actual:

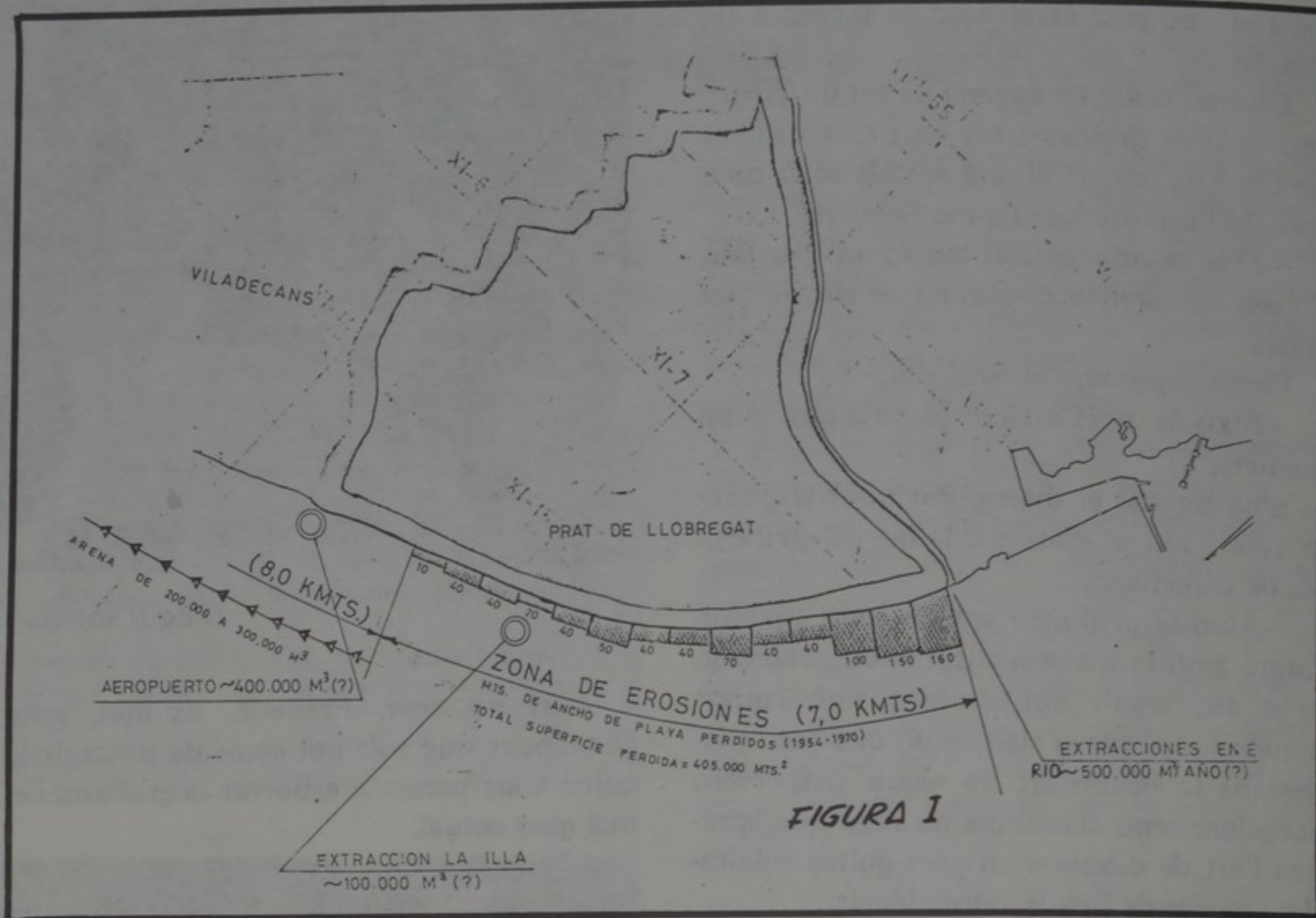
a) Disminució dels materials aportats pel Llobregat al Cap del Riu.

b) El Port de Barcelona —instal·lacions portuàries— deriva mar endins els àrids transportats pel corrent marí de Llevant.

c) Extracció de grans volums d'àrids de les platges deltaiques.

En relació a les platges d'El Prat, l'erosió terrestre ha estat present, a partir dels anys cinquanta, des del Cap del Riu fins al Camí del Salí.

Al llarg de més d'un segle s'han anat fent una sèrie de mesures en base a determinar quina ha estat la variació del litoral deltaic. Cal constatar que els dos punts habitualment escollits han estat la Caserna

dels Carabiners, al terme d'El Prat i la Farola del Llobregat al Cap del Riu. (1) Cal també consignar que l'actual Farola del Llobregat es construí al 1862 a 320 metres de l'aigua del mar (2) i l'esmentada Caserna s'aixecà al 1844 (3) a una distància de 70 metres de la mar.

En relació al punt concret de la Caserna dels Carabiners, les primeres dades publicades ho foren en el 1894, pel Dr. Almera, trobant-se aleshores al mar a 160 metres del citat punt (4) ço que equival a un avenç de 1,90 metres per any. En la tercera avaluació de què tenim referència, feta pel Dr. M. Faura i Sans (5) al 1920, la distància trobada des de la caseta dels Carabiners fins

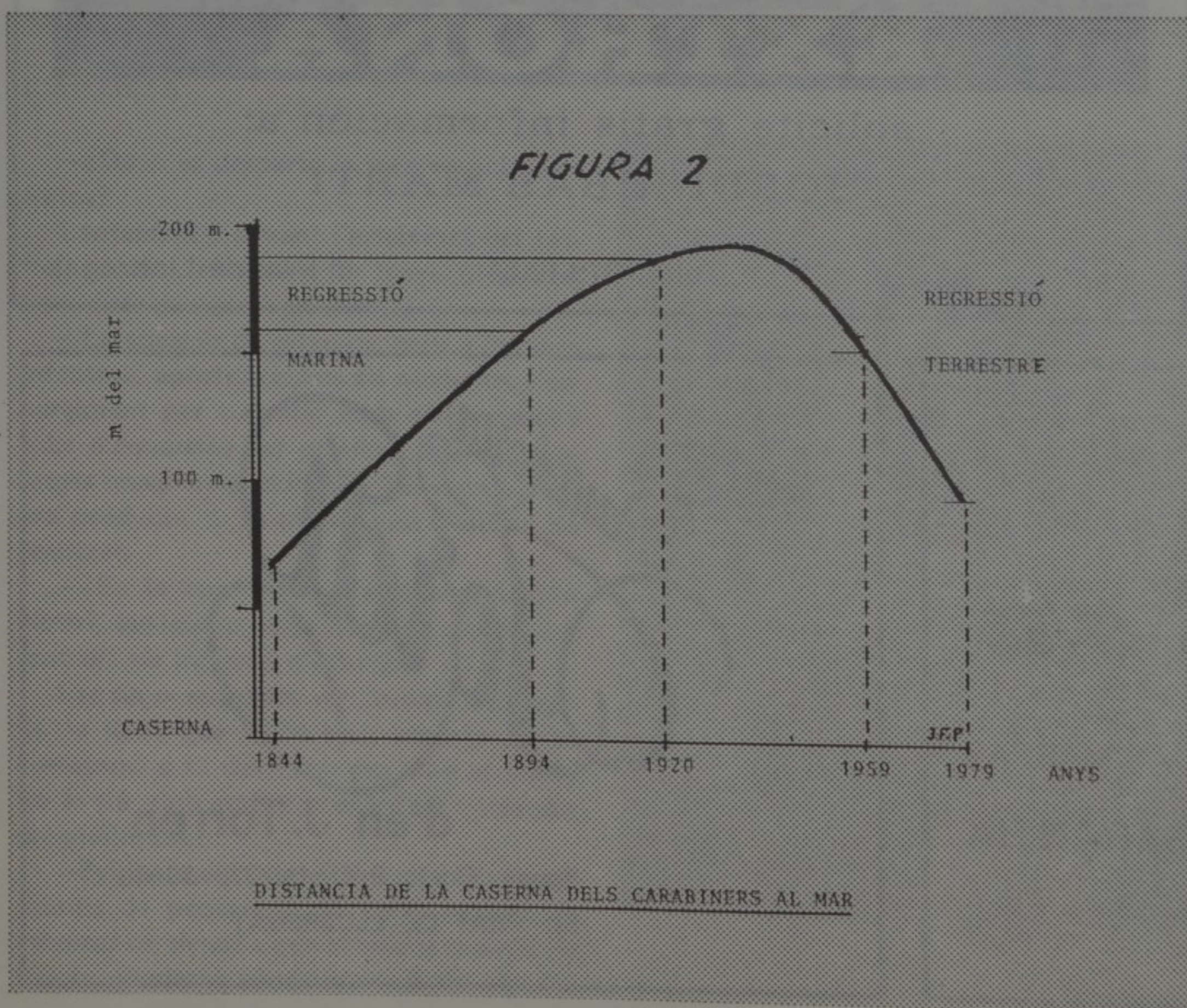
a la mar fou de 189 metres, avenç de 1,11 metres per any en relació al 1894.

En el 1959, es medí en el mateix punt, una distància de 154 metres (6). En l'actualitat aquesta distància s'ha reduït a 96 metres, el que vol dir que en els darrers 20 anys, hi ha hagut una regressió terrestre equivalent a una pèrdua de 2,90 metres per any.

Entre el 1954 i 1970, la "Jefatura de Costas" ha calculat una pèrdua de més de 40 Ha de platges en el que fa referència al terme municipal d'El Prat. Avui, la mateixa entitat considera fins i tot, com no establitzada la zona costera compresa entre el Cap del Riu i l'abans anomenat Camí del Salí (vegi's fig. I i II.).

Es evident que de continuar la situació regressiva que abans hem apuntat, caldria prendre les mesures adients per tal de protegir de forma adequada les nostres platges, la qual cosa seria en definitiva vetllar per la integritat territorial del nostre terme municipal.

Josep Ferret i Pujol

(1) Diferents treballs publicats per J. Almera, N. Font i Sagué, M. Faura i Sans, J.Ma. Puchades, P. Deffontaines.

(2) Dades de l'enginyer J.Ma. Puchades publicades en LA GENT DEL FANG (Jaume Codina).

(3) "Descripción de los terrenos pliocénicos de la cuenca del Bajo Llobregat y Barcelona", Dr. J. Almera. pàgs. 311 i 319 (1894).

(4) Idem.

(5) AVENÇ DEL DELTA DEL LLOBREGAT. Article de M. Faura i Sans i S. Vilaseca publicat en el Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural, Vol. XX, 1920.

(6) Arxiu d'en Jaume Codina.

El Dr. Lluís Martínez, un pratenc batlle de Garriguella quan fa un any que és al poble

“Ara que es l'hora de la veritat me n'adono que es un inconvenient portar tan poc temps al poble”

Un jove pratenc va ésser elegit batlle de Garriguella (Girona), poble on hi porta visquen fa més d'un any i on hi fa de metge. La notícia és prou curiosa per si mateixa i la recollim en unes declaracions del propi Lluís Martínez i Via al periòdic d'aquella contrada; desitjant-li el millor èxit per la seva gestió.

Les eleccions municipals a Garriguella donaren la victòria a la candidatura "Independents de Garriguella" amb 259 vots enfront de la que representava el PSUC que n'obtingué 60. Aquest resultat donà 6 consellers a la primera i 1 a la segona, essent per tant proclamat nou alcalde, el cap de llista dels independents, Lluís Martínez i Via.

Precisament per analitzar aquestes eleccions i l'activitat propera del nou Ajuntament hem volgut parlar amb el nou alcalde que és alhora el metge de Garriguella i Vilamaniscle.

—Et sents satisfet del resultat d'aquestes eleccions a Garriguella?

—De fet esperava que sortissim els 7 membres de la candidatura, però de totes maneres és un bon resultat. En canvi, em va sorprendre l'elevada participació de tot el poble, que arribà al 75 % del cens.

Lluís Martínez és d'El Prat de Llobregat, està casat i no té fills i resideix a Garriguella des de fa un any aproximadament.

Un inconvenient

—Consideres un avantatge o un desavantatge per la teva gestió com alcalde el fet de no portar gaire temps residint al poble?

—Ara que és l'hora de la veritat me n'adono que és un inconvenient. Allò que es diu de la manca d'interessos creats pel fet de no ser del poble és interessant durant la campanya electoral, però ara que s'ha de començar a treballar vénen les dificultats pel poc coneixement d'algunes coses. Un veí de Garriguella sempre sabrà més d'on va coix el poble, però per això compto amb tot una candidatura de gent del poble que m'hi ajudarà.

—Les candidatures independents són les que han obtingut

Martínez i Vía

més consellers a l'Alt Empordà, però d'aquestes n'hi ha que es consideren de dretes i d'altres d'esquerres. On situaries la vostra candidatura?

—Bé, a Garriguella hi ha poca militància política, i al contrari que a altres pobles, aquí, el sentiment polític no és molt a flor de pell. La candidatura potser tendeix cap a un centre-esquerra però agafa opcions di-

verses, limitada a la dreta per la UCD. Jo, personalment, em considero d'esquerres i em sento a la vora dels partits que són nacionalistes i d'esquerres.

—Durant les eleccions s'ha parlat de l'existència d'una candidatura de castellans i d'una de catalans que seria la que tu encapçales. Creus que és certa aquesta divisió?

—Tothom que pensi que hi ha una divisió l'hi veurà. Jo, per exemple, em dic Martínez perquè el meu avi era de Múrcia i me'n sento molt orgullós. La candidatura del PSUC tenia a la llista dos catalans; si això és divisió és fals. Ara bé, penso que els pobles s'han sentit sempre catalans i per tant és necessari que tothom pugui parlar el català. Respecte al nom dels carrers, caldrà catalanitzar-los i canviar aquells noms que siguin imposats per altres de populars.

—Finalment, quins projectes immediats teniu?

—Els mateixos que ja estaven en el programa-manifest: solucions a la recollida d'escombraries, arranament de la plaça de l'església i actuació urbanística.

El pare de Fèlix Goñi ens diu:

"Que la mort del meu fill serveixi per a fer una crida a altres joves..."

Respecte a l'accidentada mort del jove pratenc Fèlix Goñi, de la qual han estat informats els nostres lectors des dels medis d'informació general, hem rebut del pare de l'esmentat la següent lletra:

"Vull manifestar que el meu fill tan sols ha servit i lamentablement està servint de senyera, tant per als uns com per als altres, i si això ha de servir per quelcom, que serveixi per a fer una crida a altres joves, que no segueixin el mateix camí, si no volen que els seus pares es trobin en les tràgiques circumstàncies que la meua família pateix en aquests moments".

- Aliments de règim, dietètics i macrobiòtics.
- Herbes medicinals
- Informació dietètica

A càrrec de l'equip de metges neuropates

MACROBIOTIC PRAT

IMAIAM

(Institut metge d'acupuntura, Yoga i alimentació macrobiòtica)

Joan Maragall, 15-E. El Prat de Llobregat

ACLARACION

Sr. Director de DELTA:

Ante todo le felicito por la gran labor que desempeña al frente de nuestro propio medio de difusión.

Soy un asiduo lector y convencido de que DELTA apareció con el interés de ser de todos los pratenses y realmente lo está consiguiendo.

No obstante el Editorial del pasado número catorce es algo confuso. Aunque el escrito está bien, deja algunas incógnitas, al no hacer mención clara sobre el Líder del partido político a nivel local, que hizo las declaraciones aludidas o cuanto menos las siglas del partido en cuestión, dando la sensación de:

— Miedo a decir la verdad.

— Con: omisos secretos.

— Se intenta deliberadamente dejar en el aire las incógnitas, con el fin de perjudicar a algún partido político determinado.

Espero que no, y que todo esto quede en simples suposiciones más. Los pratenses tenemos el derecho a saber la verdad, porque la información veraz es uno de los pilares más importantes en que ha de sostenerse la Democracia.

En espera de su respuesta en DELTA, que tan dignamente dirige, le saluda cordialmente el asiduo lector.

José Cruz Medina

N. de la R.— Lamentamos que esta carta nos llegara cuando la última edición ya estaba en imprenta, en la que precisamente consideramos que quedó resuelta la cuestión que se nos plantea.

"NUESTRO DIARIO"

Muy señores míos:

El motivo de la presente es en primer lugar felicitarles por lo que es ya una realidad "NUESTRO DIARIO", un sueño que gracias a la decisión de un puñado de hombres, ha conocido la luz.

Sin más, me despido deseándoles que su excelente labor siga adelante como hasta ahora.

Arturo Giménez

FILATELIA

Sr. Director:

Con el fin de informar debidamente a los lectores de DEL-

TA que Vd. tan acertadamente dirige, tenemos el gusto de comunicarle la reciente creación de una delegación en nuestra localidad del CERCLE FILATELIC I NUMISMATIC DE BARCELONA.

A finales de diciembre pasado, mediante unos primeros contactos entre unos cuantos aficionados locales, se formó una asociación de filatélicos, se eligió una junta gestora y se acordó en Asamblea General el ingreso al CERCLE FILATELIC y formar la delegación local que ahora le anunciamos.

Pese a los pocos meses de existencia de nuestro grupo, contamos ya en la actualidad casi con un centenar de socios y estamos seguros de poder doblar este número antes de finalizar el año.

Actualmente estamos haciendo los trámites para conseguir un local donde poder asentar nuestra delegación.

Rolf Dieter Janshen

CARTA DE "LO LLOBREGAT DE LES FLORS"

Sr. Director:

Sin querer entrar en polémica, debo censurar la gacetilla del pasado número 15 de su digna dirección, refiriéndose a los "Conciertos de Primavera", organizados por la Sociedad Coral Recreativa "Lo Llobregat de les flors".

Tienen Vds. razón, la nota predominante fue la escasa asistencia de público, pero esto ocurre un año sí y otro también, es un mal crónico, teniendo que decirle que en la iglesia de San Cosme y San Damián es donde más público asiste.

Que nuestra Coral pasa por un mal momento es cierto, pero lo que no se puede tolerar es el parrafito de protagonismo del actual Director. Piensen Vds. que la Coral "Verge Bru-

FE DE ERRATAS

En la carta que bajo el título "La verdad no debe manipularse" publicamos en nuestra última edición, se produjo un lamentable fallo de confección: las veintitrés últimas líneas de la pág. 17 —para la correcta lectura de la carta— deben ser intercaladas entre las líneas 60 y 61 de la primera columna de la pág. 18. Exactamente entre las líneas que dicen "Ayuntamiento progresista en el" y "menos abierto, me parece po".

na" de Barcelona tenía un compromiso para asistir a efectuar un concierto en nuestra población. Hace unos cuatro años nuestra coral realizó un concierto en Barcelona (torna visita) y en aquella época nuestro Director no era el actual, y que si se hizo venir a El Prat dicha Coral fue por acuerdo de la junta directiva que lo solicitó. Continuando con dicho "parrafito", la otra coral, "Reguitzell", que dirige la hija de nuestro Director, también se pensó era interesante que nuevamente actuara en nuestra población, dada la buena acogida que tuvo en los Conciertos Navideños, actuando con la Orquesta de Flautas Dulces "Musicus", dirigida por el Sr. Vilasis.

Referente al festival que tuvo que ser suspendido por falta de público, debo indicarle al "comentarista" que si se pasea por las calles de nuestra población, aún encontrará "posters" pegados anunciando dicho concierto y si más me apura le diré: ¿No ha hojeado el DELTA anterior?, pues en él, no solamente lo anuncia, sino que incluso está la fotografía del cantante asistente. ¿O es que no se entretiene en mirar el DELTA?

Señor "comentarista", perdón por particularizar, pero cuando se hace un comentario exponiendo su crítica, de si se hacen o no se hacen las cosas, tenga la valentía de firmarlo y si es como información, que es lo que precisamente pretende "30 días", absténgase de comentarios efectuados sin conocimiento de causa, ya que tiene el peligro de "patinar".

Miquel Corral

PROBLEMAS EN LA PISCINA

Queremos llamar la atención del Ayuntamiento de El Prat de Llobregat, en primer lugar; en segundo lugar, de la Federación Catalana de Deportes, para que ambos tomen conciencia de lo que en estos momentos vamos a exponerles.

1. Quisiéramos hacer saber que debido a la poca atención que se ha venido tomando en cuanto a la Piscina Municipal de esta población se refiere, en apoyo a la misma y el nulo interés demostrado por ella, puesto que las personas que quisieron tomarse interés para fomentar a la juventud pratense la natación, llegando a con-

seguir, contra viento y marea, que los jóvenes nadadores formasen un equipo de water-polo que llegó a clasificarse en las filas de tercera división. Esto unido a un esfuerzo de los padres de los nadadores que, en su día, tomaron las riendas de un provisional club, siendo causa de mucho trabajo, males de cabeza y peleas, porque ha habido muchas y todas han apuntado siempre hacia un blanco que no es otro sino el que hasta hoy es empleado del Ayuntamiento y ha hecho de entrenador. Lo ha hecho con tanta desgana que hoy no hay nada de interés por llevar adelante lo que creíamos se podía conseguir con los chicos. Todos sabemos que este señor cobra lo mismo salgan nadadores o no. Es decir, no se toma ningún trabajo para que los chicos hagan natación con ilusión. Ha servido de discordia siempre entre los padres que se tomaron la tarea de llevar el club adelante. Siempre consigue que se disgusten y acaben por abandonar dicho trabajo, ya que nada cobran y él sí.

Si piden información a todos los padres que han llevado a sus hijos a cursillos, puede comprobarse que han dejado de llevarlos por el comportamiento de dicho señor. Y si se toman la molestia de ir a la piscina, verán que no va nadie y da pena pensar que los nadadores que, años atrás, se apuntaban para entrenar, han dejado de ir por causa de este señor. Los que empezaban a destacar se han tenido que ir a otros clubs de la comarca. Cuando les preguntamos por qué no acuden, todos contestan lo mismo: mientras esté ese señor, no vuelven". Sus razones tendrán para esta postura.

Creemos que tener una persona que desmoraliza y no da ejemplo deportivo ni cultural, sin querer hacerle daño, desea

la bústia

riamos se estudiase el caso cuanto antes, y fuera destinado a puesto que le fuera conveniente, pero no en la piscina. ASI LO DESEAMOS TODOS LOS QUE A CONTINUACION FIRMAMOS, no sin antes hacer otras consideraciones.

Desearíamos, también, en cuanto a la Piscina, que tomasen buena nota. Según información del Ayuntamiento, siempre hay déficit en la Piscina, y no llegamos a comprender que teniendo ese déficit económico, se cierre la piscina, en plena temporada, los domingos por la tarde y los lunes todo el día. Tendrían que aprovecharse esos días al máximo con objeto de obtener medios para el mantenimiento en invierno. Si deben efectuarse reparaciones, que se hagan éstas en invierno, nunca en verano. Por ejemplo, las vidrieras rotas se repararon en plena temporada y había días que se accidentaban del orden de ocho personas (cortes en los pies). Está el caso de los paneles deslizables del techo. Deben mantenerse y engrasarse periódicamente, para que cuando llegue el verano no ocurra que no puedan moverse a causa de la gran cantidad de óxido acumulado en los mecanismos. Los sistemas de calefacción deben repararse en verano, no esperar al invierno para ello.

Todo esto no es más que un pequeño resumen de tantos y tantos problemas que lleva consigo una Piscina Municipal. Si las personas que ponen a su cuidado no responden, que pongan otras o que se les exija la vigilancia del buen funcionamiento de dicho establecimiento. El Sr. Concejales a quien corresponda la dirección de la Piscina, que se encargue de ello y pida informes de cómo van las cosas.

A. Martínez
(siguen más firmas)

"PERMANENTES" A PUERTA CERRADA

Sr. Director:

El escaso público que estaba en la sala consistorial el miércoles 7 de junio tuvo que desalojar la sala a causa de la disposición que obliga a que las Comisiones Permanentes deban celebrarse a puerta cerrada, cosa que puede ser una disposición de carácter nacional, pero se contradice abiertamente con la intención de los partidos de

abrir hasta tal punto la celebración de estos actos que incluso fuera posible la intervención del vecindario y sin embargo, tiene mucho que ver con la negativa del anterior Consistorio a la presencia de representantes de los partidos en las Comisiones Permanentes por considerarlo ilegal; decisión por la que los ediles cesantes fueron abiertamente criticados. Es curioso como todo depende de quien está en el poder... Porque esto de la ilegalidad..., también era ilegal el pleno celebrado en el Casal..., y no ha pasado nada.

Pero esta vez se aplicó la normativa hasta el extremo de que con el público debieron abandonar la sala los concejales "rasos" que estaban en ella.

E.M.

DE LA NUEVA "ASOCIACION DE VECINOS REMOLAR"

Sr. Director:

Com motivo de haber sido legalizada la ASOCIACION DE VECINOS REMOLAR, y haberse creado la Junta Directiva de la misma, esta Asociación quiere darse a conocer a fin de potenciarla y poder afrontar con firmeza la problemática de este sector del pueblo.

Aunque esta Asociación de vecinos es de ámbito local, en realidad su área de trabajo se centra por la Avenida del Remolar, sector del Instituto, parte Oeste de la Avenida de Montserrat, Urgel, Apeles Mesures, etc.

Los objetivos inmediatos de esta Asociación son los siguientes: URBANISMO. Exigir al nuevo consistorio que se urbanice con carácter de urgencia la Avenida del Remolar en toda su longitud, desde Carrero Blanco hasta la vía del ferrocarril. Estamos haciendo gestiones acerca del ayuntamiento para que sea urbanizado el parque urbano sito entre las calles Urgel, A. Ginabreda y Moisés Hernández. Este parque tenía que haberse

de «Delta»

urbanizado hace tiempo, pero los intereses creados de los miembros del consistorio saliente lo han impedido, pero esta vez la Asociación ha tomado cartas en el asunto y no está dispuesta a perder ni un palmo de terreno de todo lo que hay allí por edificar y afectado por el plan metropolitano. En definitiva, se pretende la urbanización de todo este sector.

SANIDAD. La Asociación se ha puesto ya en contacto con la concejal de Sanidad para tratar varios asuntos, aunque el más urgente es que se tape el canal de riego que hay en la Avenida del Remolar y que constituye un verdadero foco de infección con las ratas, basura, mosquitos, etc.

ENSEÑANZA. En esta materia la Asociación tiene unos representantes en la coordinadora local de enseñanza y acatará lo que ésta decida. Para todo esto han sido creadas las respectivas vocalías y también se está trabajando para crear otras como cultura, actividades varias, etc.

La Asociación ha llegado ya al centenar de socios; la cuota es de 50 ptas.

Esta Asociación quiere agradecer a DELTA la oportunidad de darse a conocer, y que los vecinos se afilien masivamente para poder afrontar los múltiples problemas del deficiente hábitat de estos barrios dormitorio.

MANIPULACION

Sr. Director:

Permítame utilizar las páginas de DELTA para hacer una protesta pública sobre lo tendenciosamente que se está informando desde El Prat a alguno de los periódicos de Barcelona. Permítame dos ejemplos:

Lector habitual desde siempre del periódico "La Vanguardia" he sufrido esta información de su corresponsal Sr. Ezcurra. Bajo el título "El Prat: mayor participación popular en la Fiesta de San Isidro", nos decía textualmente: "La festividad de Sant Isidre se ha celebrado en la localidad con una participación más popular que en años anteriores, lo cual se opina que es debido a que con el nuevo ayuntamiento todo han sido facilidades para ayudar a recuperar las tradiciones casi perdidas".

Esto, señor corresponsal, es

una falta de seriedad y de ética personal. Si algún auge tiene la Fiesta de San Isidro, es el que le viene dando desde hace años la Cámara Agraria local —antigua Hermandad—. Precisamente este año el Ayuntamiento ha puesto tantas dificultades a la celebración que incluso hasta el último momento se negaba la aportación de un trofeo cuyo coste es irrisorio, a pesar de que, a la hora de entregar los trofeos que habían pagado los demás, allí estaban los señores concejales y alguna de sus señoras esposas. En todo lo demás, nada de nada.

Otro tanto sucedió con las informaciones del señor Ezcurra sobre las obras realizadas por SEAT sobre terrenos reservados al encauzamiento del Llobregat. Dio la información olvidándose nada menos que el hecho había sido denunciado por dos ex-concejales a través de DELTA y que "Amigos de El Prat" había puesto en marcha la campaña. ¿Se trata de un olvido? Nada de eso. La señora Marga Solé hizo exactamente lo mismo en las páginas de "El Periódico". Teniendo en cuenta que los dos corresponsales son de la misma "cuerda" no me cabe la menor duda de que se trata de una consigna y que el señor Ezcurra y la señora de Serra se creen que los lectores nos chupamos el dedo.

Pues bien, que sepan que esta carta va a ser remitida al director de cada uno de esos periódicos y que en lo sucesivo pienso seguir haciendo lo mismo. Está uno harto de la manipulación, sobre todo, en un diario al que se tiene tanta estima como "La Vanguardia".

A.Q.A.

Para Campaña de Promoción Publicitaria

Hacen falta
jóvenes estudiantes

Teléfono 379 84 21

30 DIES A EL PRAT

La festa del vell carrer

Novament en arribar l'últim diumenge de maig l'Associació de Veïns i Comerciants del carrer Ferran Puig, han celebrat la seva festa major, amb un seguit d'actes que intentarem descriure cronològicament, però que en conjunt han tingut un marcat signe popular i reivindicatiu, doncs no podem oblidar la ja massa llarga polèmica de zona peatonal SI, zona peatonal NO, que dissortadament ha enfrontat alguns veïns del carrer juntament amb algun veí dels carrers que conflueixen o trevesen aquest, amb la majoria de veïns i comerciants del Ferran Puig.

Els actes començaren el dijous al matí, que aparegué tot el carrer engalanat amb banderes catalanes i d'El Prat, així com la majoria dels aparadors, fins i tot algun d'aquells que el seu propietari és de l'oposició, també oferien un esplèndid aspecte de festa, uns per participar en el concurs, d'altres tan sols per donar una mica més de lluïment a les festes. A última hora de la tarda, però, començaren oficialment els actes amb un aperitiu en el transcurs del qual l'A.V. i C. del carrer Ferran Puig homenatjà els atletes locals Josep Marín i Jordi Llopart, pels èxits obtinguts darrerament en la seva especialitat de marxa atlètica, oferint-los una placa en record de l'acte. També i fora de concurs, s'exposaren en dos aparadors part dels trofeus obtinguts al llarg de la seva trajectòria atlètica per aquests dos campions.

A les deu del vespre i en el

local de l'Esplai de "LA CAIXA" de la plaça de la vila, el president d'Amics d'El Prat i historiador local, Jaume Codina, pronuncià el pregó de les festes, fent una detallada història del que ha estat, el que és i el que ell creu que ha d'ésser, abonant decididament un gran SI a la zona peatonal. No això que no és ni carn ni peix, sinó una verdadera zona peatonal, que comporta una total planificació de tot el casc antic a fi de perjudicar el mínim possible els veïns dels altres carrers. Fent un parèntesi en la seva conferència el Dr. Codina proposà de fer un concurs, que consistia en una sola pregunta: Per què l'actual carrer Ferran Puig, de tots els que surten o entren a la plaça de la vila, fou l'últim en començar-se a edificar? La junta del carrer considerà interessant la pregunta i decidí nomenar a la persona o persones que ho endivinïn "Veí d'honor del carrer"; aquesta distinció és tan vàlida per als veïns del carrer com per qualsevol veí d'El Prat.

En acabar es donà lectura al Veredict del jurat dels aparadors i es projectà un documental sobre la festa de l'any passat, que resultà molt divertit. El públic que omplia totalment el saló d'actes de l'Esplai, sortí molt satisfet però un xic preocupat per la pregunta que els feu el pregoner: per què serà, si aquest és "el vell carrer"?

Seguint amb els actes, el divendres a les nou del vespre, es celebrà una missa en sufragi de tots els veïns morts darrera-

Una festa veritablement popular.

El Dr. Codina va parlar de la història del carrer.

ment, que oficià Mn. Josep Maria Fabró, que també és veí del carrer. En l'homilia que pronuncià, llençà una crida a la unitat entre tots els veïns i convidà a tots a una seriosa reflexió, a fi d'acabar amb aquesta polèmica que malauradament ha trencat la bona harmonia del veïnat. Les intel·ligents paraules del noi de cal Pau Pastor calaren profundament entre els assistents que omplien la cripta de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau.

Dissabte durant tot el dia els comerciants obsequiaren a la mainada amb globus. Els anomenats de l'oposició també obsequiaren a llur clientela amb uns clavells amb una llaçada i un targetó que deia: "Festa Major SI, zona peatonal NO". A la tarda més de dues-centes

criatures entre els sis i els quinze anys participaren en el concurs de dibuix ràpid. En aquest moment el carrer oferia un immillorable aspecte, doncs estava ple de gom a gom. En aquest moment s'inicià la gran cercavila del grup de Majorettes d'El Prat, que acompanyades per una banda de trompetes i tambors, ompliren tot el casc antic del poble, d'aquell estrany ambient propi de les grans festes. Cal destacar que aquestes Majorettes d'El Prat, pregueren l'alternativa, és a dir, es presentaren a tot el poble d'El Prat, precisament amb motiu d'aquesta Festa Major.

Diumenge al matí i com l'any passat es celebrà el concurs de menjadors de mongetes amb botifarra i l'Associació obsequià a tot hom amb més de

Les "Majorettes d'El Prat" van ésser a la Festa.

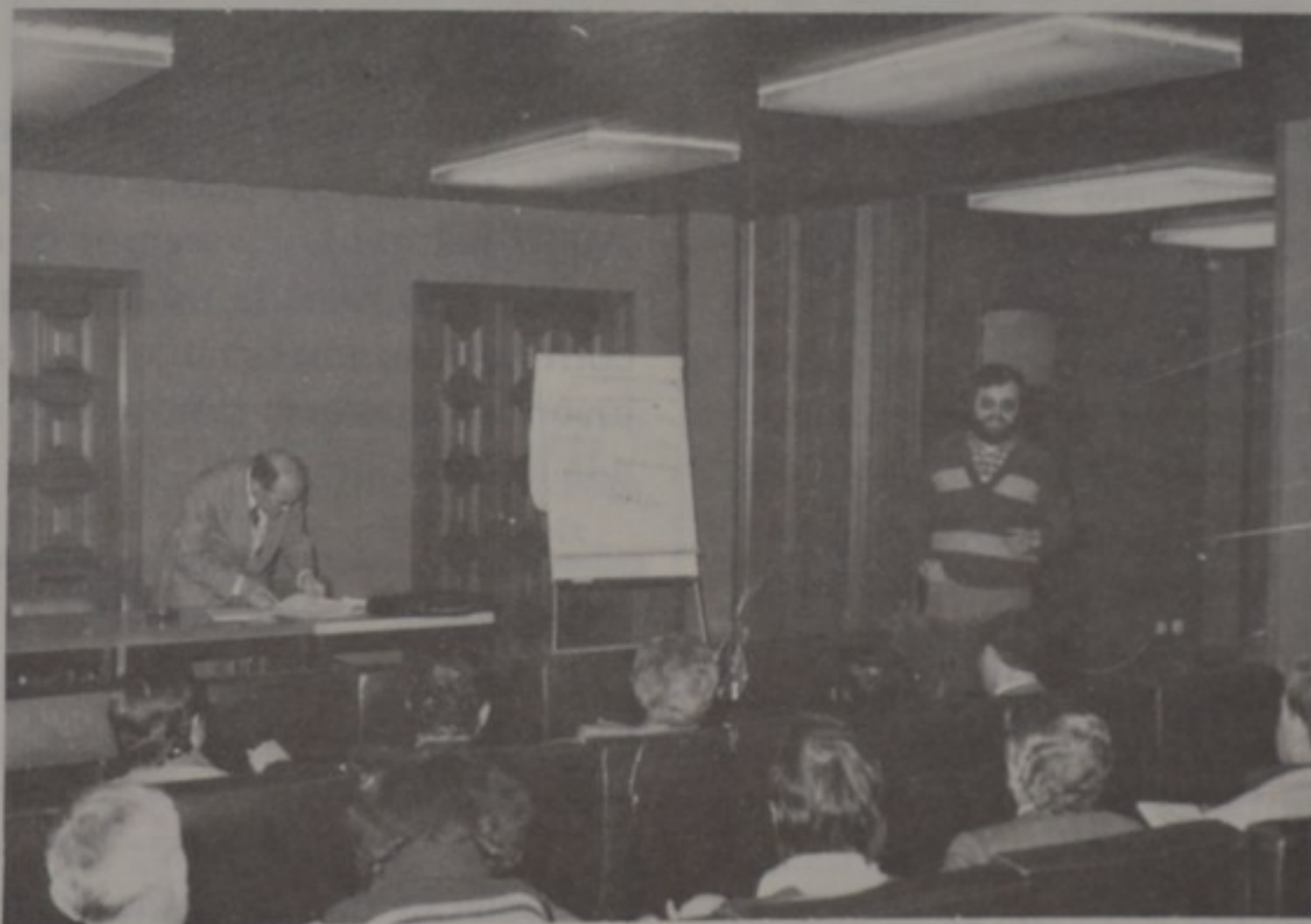
La festa Major no ha servit per a evitar el transit rodat.

125 quilos de mongetes i 850 botifarres, porrons de vi i pa. El bon temps i el succulent tiberi feia oblidar la polèmica i convertí tot el carrer en una gran família, seguda a la mateixa taula bo i menjant del mateix plat. Entre els assistents poguérem veure alguns dels nous regidors, que també menjaren entre l'altra gent el seu plat de mongetes amb butifarra.

En acabar d'esmorzar, el primer tinent d'alcalde senyor Mateu Serra, en nom del Batlle, descobrí la nova placa, que amb els escuts de Catalunya i d'El Prat porta el nom de Ferran Puig i està situada al començament del carrer, completant així la retolació d'aquest carrer en català. Després la cobla Verneda oferí una selecta audició de sardanes, interpretant peces del mestre Jaume Ventura i Tort dedicades al nostre poble, destacant les que darrerament dedicà a l'Entitat Amics d'El Prat i la que porta per nom "El vell carrer", dedicada l'any passat al carrer de Ferran Puig.

A la tarda hi hagué una succulenta xocolatada per a tota la mainada, fos o no del carrer, així com tota mena de concursos i jocs de cucanya que com tots els altres actes resultaren molt divertits i sobretot, això penso que és important, molt populars i participats.

En fi, la nostra Festa Major de vell carrer ja ha passat, amb pau i harmonia, però la polèmica queda dempeus. El meu desig fóra que ara que ja tenim un Ajuntament representatiu i si seguim els consells de Mn. Fabró, l'any vinent la Festa sigui tant o més lluïda i la llarga polèmica sigui tan sols un record. **Jordi**

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIO DE COMERCIANTS

El dia 4 d'abril i al "Casal dels Avis" de la Caixa d'Estalvis del Penedès, es va celebrar una conferència dedicada a tots els comerciants, amb el tema d'actualitat sobre "La nova problemàtica de la distribució comercial" i "El nou pla fiscal". Posteriorment, els dies 17, 18 i 19 del mateix mes i complementant la conferència,

30 DIES

FESTES DE BARRI, FESTES DE CARRER I... FESTES DE CRITICAIRES

En primer lloc em plau felicitar a tots els veïns del carrer Ferran Puig per l'èxit dels festeigs que durant els dies 26 i 27 de maig proper passat celebraren a l'aire lliure. Fou magnífic, generós i amb gran color de tipisme i participació. Repeteixo, moltes felicitats.

Potser quan es publiqui aquest escrit, una altra festa d'aquest tipus en un barri o carrer dintre nostre poble hauran celebrat també festeigs per un o altre motiu. El barri de la Barceloneta està organitzant amb tot "carinyo" el seu Festival Infantil. Aquest any serà el V Festival Infantil i estem segurs que l'èxit haurà estat complert.

He desglossat ja els dos primers títols que encapçalen aquest escrit i vaig pel tercer: *Festa dels Criticaires*. Crec que val la pena, i és que aquests,

són en veritat els que més disfruten. Per ells és una gran festa, tota una gran Festa major; té el mateix l'indret, carrer o barri; els Criticaires repeteixen sovint: OH, DEU MEU!, Gràcies et donem per fer possible aquestes festes, ja que per nosaltres representa el PA NOSTRE DE CADA DIA; sense elles no podríem complir amb la nostra tan honrosa i descausada tasca com és la del Bon Saber Criticar... Gràcies, Déu Meu, gràcies! La veritat sigui dita. La Veritat sempre dura. La Veritat sols té un camí. L'honorós ofici dels Criticaires despunta per damunt d'altres pel seu esperit de sacrifici al no ajudar a ningú, per això el seu treball no repercuteix en la seva condició física. A més, fan exercici de galtes sense necessitat de mastegar xiclet. Res més, amics meus. Una forta encaixada a tots els organitzadors i col·laboradors de festes i festeigs i el meu respecte també, a l'honorós gremi dels Criticaires, doncs encara que no ho sembli, també ajuden lo seu, jo crec que sí, vaja... crec que sí!

Un noi d'El Prat

**Li convé
anunciar-se a
Delta**

Hogar del niño

Tenim la solució per les vacances
dels mes joves

flors company

SERVEI INTERFLORA

Madoz, 4 - Telèfon 379 02 70
EL PRAT DE LLOBREGAT

Direcció telegràfica
COMPANYFLORS

30 DIES A EL PRAT

LOS PRIMEROS EMIGRANTES DE ATZENETA LLEGARON A EL PRAT EN 1.887

La Pubilla y la Pubilleta de Atzeneta en El Prat.

En el último número de DELTA anunciábamos la fiesta que "Els Atzenetins" celebramos el día uno de julio para proclamar nuestras "PUBILLES", señoritas ANNA MARIA PITARCH ANDRES y GLORIA CARNE SILVESTRE.

Hoy quisiera dar una idea de Atzeneta como pueblo condenado a la emigración desde hace ya muchos años. Concretamente aquí, en El Prat, las primeras noticias que tenemos sobre los primeros emigrantes de Atzeneta, se remontan al año 1887. Somos, pues, casi centenarios.

Ubicado geográficamente en las estribaciones de Penya Golosa, el pico más elevado del País valencià, apenas sobrepasa los 2.000 habitantes.

Hijos de una tierra dura y reseca, sus habitantes han adquirido unas características propias y muy definidas, que podríamos simplificar de la siguiente manera: Fuerte enraizamiento en la tierra, a pesar de su fuerte emigración, una laboriosidad probada, fruto de la lucha continuada contra una tierra dura y reseca y falta de lluvias. Un nivel cultural acep-

table, son casi nulos los analfabetos y un marcado orgullo de ser de Atzeneta.

Si bien es cierto que en la actualidad el índice de emigración propiamente dicho es casi nulo, constatamos que Atzeneta es un pueblo condenado irremisiblemente al sufrir la sangría constante de sus hombres más preparados.

Desde nuestra guerra civil hasta hoy, producto de innumerables esfuerzos familiares, de Atzeneta han salido más de 20 personas con título universitario, más de 30 profesores de E.G.B., más de 15 con estudios eclesiásticos acabados, una veintena de religiosas y otros tantos con estudios técnicos y medios.

Si a todo esto añadimos el creciente número de muchachos y muchachas que estudian actualmente en las universidades y escuelas técnicas, veremos que todos estos elementos jóvenes están irrimisiblemente forzados a la emigración pues es materialmente imposible encontrar la colocación adecuada a su titulación. He aquí cómo el esfuerzo realizado por las familias del pueblo revierte contra el mismo, al privarle de los

Atzeneta

hombres mejor preparados.

Si relacionamos todas estas cifras sobre una población de 2.000 habitantes, veremos que representan más de un 5%. Un contingente importante de la juventud que está predestinada a la emigración.

Así encontramos gente de Atzeneta, en América, en África, en Francia, y sobre todo, en Catalunya.

Para terminar diríamos con cierta ironía: "Suerte que el instituto más próximo está a 40 Km."—J.M.

U.E.C. XXV ANIVERSARI DE LA FUNDACIO A EL PRAT

Dinte dels actes del XXV Aniversari de la UEC se celebra des del juny d'aquest any fins el juny de l'any vinent, entre els primers a fer hi ha els següents:

Día 29/6: Actuació d'un Esbart dansaire a la Plaça de la Vila, a les 8 del vespre.

Día 30/6: Actuació al Casal de Cultura, a les 9,30 del vespre del "Grup Isaac Albeniz" de música instrumental.

Per al mes de juliol els actes concertats son:

Día 2: Audiovisual "Salvem la Natura". Interessant projecció sobre la problemàtica del moment.

Día 3: Projecció de la pel·lícula "Catalans a l'Aconcagua".

Día 4: Projecció de l'interessant documental "Era una vegada... Mèxic".

Tot al Casal de Cultura a les 9,30 del vespre.

PETITS

Cotxes, Lletets, Puericultura
joguines

Li convé
anunciar-se a

Delta
LLOBREGAT

30 DIES

RECORD DE CIRCULACION

El primer domingo de junio sacó a los automovilistas barceloneses al asfalto en busca de nuestras soleadas playas tan masivamente que la autopista del aeropuerto batió todos sus records de circulación: 5.200 coches a la hora con una velocidad promedio de 30 km/h. —estos fueron los datos registrados— constituyen según nuestras noticias un record a nivel de todo el Estado.

OTROS DOS RECORDS

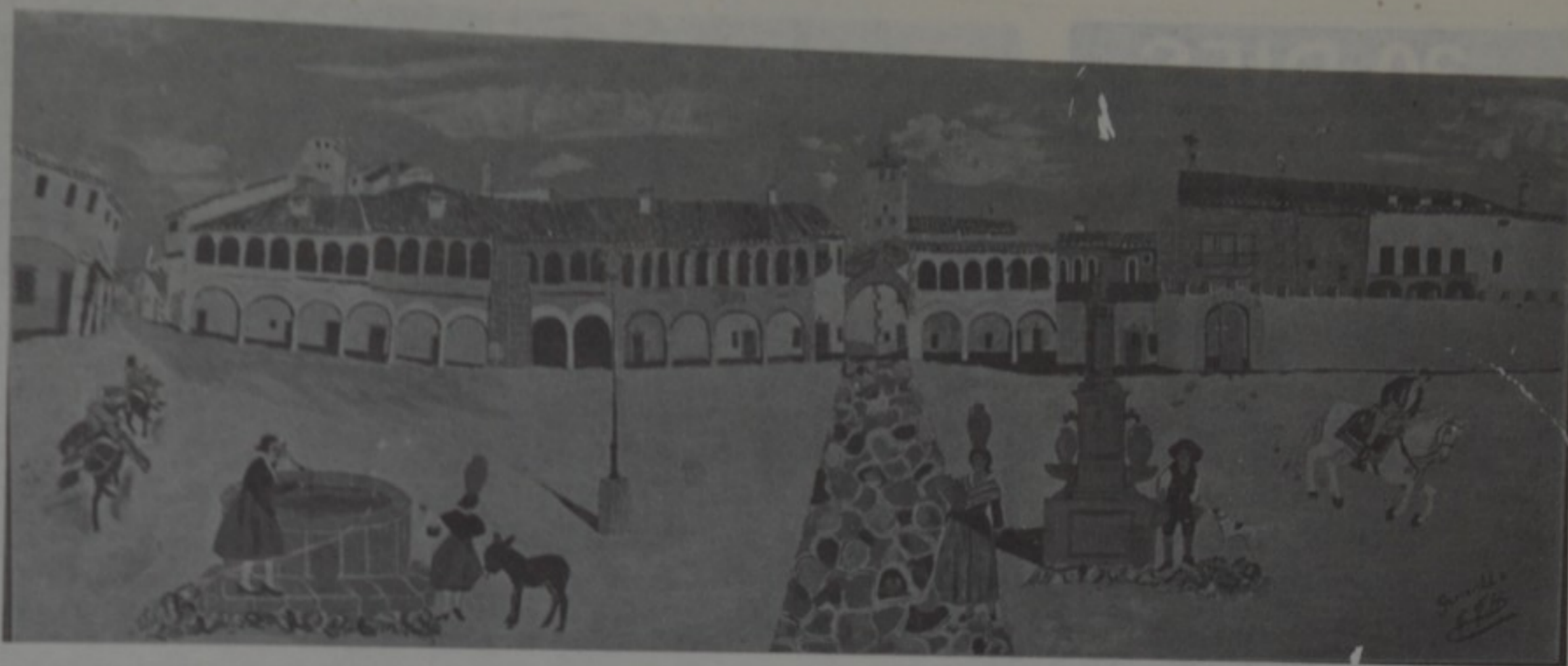
Ese primer domingo registró un hecho esperanzador: ninguna víctima en las playas del Delta. Noticia que recogemos con la lógica alegría, aunque tengamos que compensarla con la noticia que divulgaron los medios de información: la playa de El Prat es la más contaminada de todo el litoral. Hay que suponer que no le andarán demasiado lejos las restantes playas del Delta. Así no hay quien se ahogue...

CONCURSO EN "L'ESPLAI"

El 3 de junio se celebró un concurso de bailes antiguos en "L'Espai" siendo premiados con copas los vencedores, en la línea de las numerosas actividades que se vienen celebrando en el casal.

ACTUACION DEL BALLET ALEXIA EN HOSPITALET

El grupo del ballet que dirige Olga Socías, tras su intervención en la R.T.V.E., está desarrollando una intensa actividad. Los pasados días del 19 al 22 de junio tuvieron una lucida actuación en el Teatro del "Centre Catòlic de L'Hospitalet".

EL PINTOR DE GARROVILLAS.— El vecino de El Prat, Julián Hurtado, oriundo de Garrovillas (Cáceres), localidad de la que tenemos una numerosísima colonia, se dedica a pintar cuadros de su pueblo natal como el que nos ocupa, que recoge la plaza Mayor o de los Toros de Garrovillas. El señor Hurtado que es albañil, además de pintor, tiene una extensa producción en los siete años que lleva viviendo en nuestra población. La añoranza hace que su tema exclusivo sea su pueblo natal.

CINE CATALUNA

TARDE HOY TARDE
Sesiones a las 3'30 y 6'45 continuas

Un programa para disfrutar. Totalmente de estreno.

Una película con problemas reales, nuestros, vivos y actuales.

EL EXHIBIDOR

(En color)
— Y —
Segunda semana de la más atrevida, descarada y excitante película de romanos, en

Mesalina, Mesalina

(Color)
(Para muy mayores de 18 años)

JORDI PORTILLO
ANGELINA JOVE

TAQUILLA

el Exhibidor

UN FILM DE FERMI MARIMON EASTMANCOLOR

Así es como el "Diario de Lérida" presentaba el 22 de mayo la película de Fermín Marimón que se proyectó en el Cine Catalunya de aquella capital durante toda una semana. La película está recorriendo la península y aparte de Lérida ya ha sido pasada en Madrid, Baleares, Reus... alcanzando la carcajada del público y despejando temores del equipo de pratenses que la realizaron y llevando las imágenes pratenses, sobretudo las caras de Jordi Portillo —vean la caricatura con que es presentado— y Angelina Jové, a todos los rincones de España.

JOIERIA RELLOTGERIA

LA DIAMANTINA

Ferran Puig, 41

Telèfon 379 03 22

EL PRAT

30 DIES

UN NUEVO GRUPO DE TEATRO EN MARCHA

Cuando se está hablando tanto de la falta de interés que existe en nuestra población por las actividades culturales y artísticas, surge un nuevo grupo teatral. Está compuesto por alumnas del colegio Virgen del Carmen. Su promotor y director es D. Francesc Mateu, perteneciente a la Asociación de Padres de Alumnas de dicho colegio, y quien ha hecho posible la formación de este grupo teatral.

Debutaron el pasado mes de diciembre en el Casal de Cultura, con la popular obra "Els pastorets", del autor catalán Josep Maria Folch i Torres. Una obra muy entrañable en la que el nuevo grupo trató de salir al paso lo mejor que pudo, aunque, naturalmente, no dejaba de ser su primera actuación en público. El auditorio, compuesto en su mayoría por familiares de las alumnas, disculpó los fallos y aplaudió con calor la actuación llevada a cabo por este incipiente grupo.

Tras la experiencia de "Els pastorets", y dejándose arrastrar tanto director como intérpretes por el éxito alcanzado,

se decidió poner en marcha otra obra. Esta vez se pensó en algo completamente diferente: "El abuelo Curro", pieza castiza de Luis Fernández Sevilla y Guillermo Hernández Mir. Con tan sólo un mes de ensayo, se puso en escena la obra, notándose grandes adelantos en sus actores. Más desenvoltura, más fluidez, más calidad interpretativa... siempre teniendo en cuenta que se trata de simples aficionados cuya única pretensión es fomentar el interés por las actividades culturales de nuestro pueblo.

Actualmente, están ensayando la obra de Josep Maria Folch i Torres, "La ventafocs", versión catalana del popular cuento "La Cenicienta", como broche a esta experiencia teatral.

El próximo curso, está pre-

visto seguir presentando obras, tanto por las ex-alumnas que este curso abandonarán el colegio, como por las alumnas de cursos inferiores. Se piensa representar una versión cómica de la inmortal obra de Zorrilla "Don Juan Tenorio".

Hay que hacer constar la labor que ha desempeñado la Asociación de Padres de Alumnas, colaborando desinteresadamente y haciendo posible que ésto se llevara a cabo. Asimismo, felicitamos al Sr. Mateu por su trabajo, cuidando hasta los más pequeños detalles: vestuario, decoración, maquillaje...

Un ejemplo digno de admiración y que desde aquí instamos a los demás colegios de El Prat para que se animen a seguir su ejemplo.

Gemma Orta i Ramírez

¡ATENCIÓN COMPRADOR!

Campaña de Promoción de Ventas de la Asociación de Comerciantes

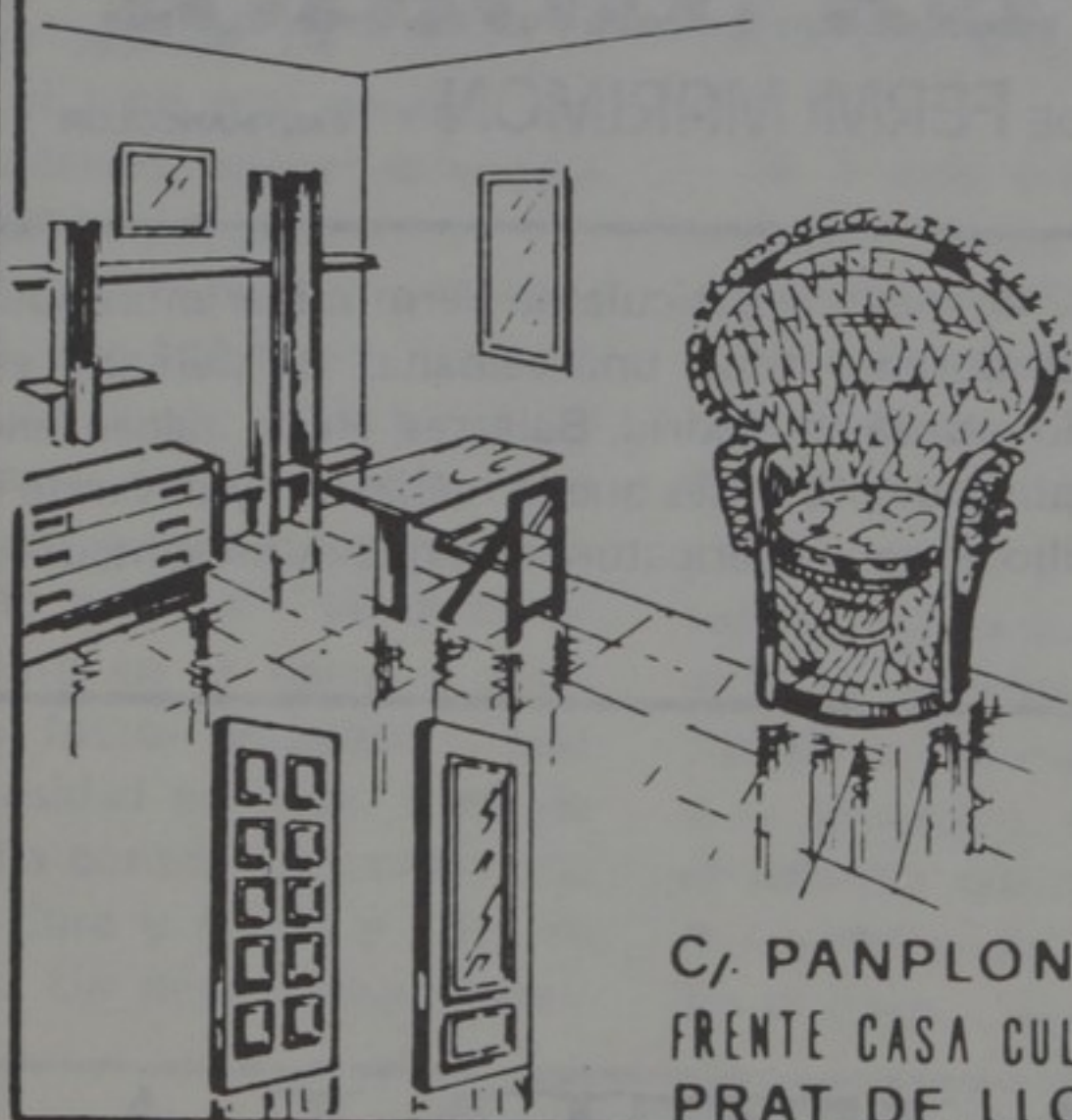
Sorteo de tres bicicletas y 16 monopatines en combinación con la Lotería Nacional de 21 de Julio.

PIDA SUS BOLETOS EN LAS TIENDAS DONDE VEA EL DISTINTIVO "CAPIN"

INDECO

DECORACION COMERCIAL - INTERIORISMO HOGAR

COMPLEMENTOS DECORACION

MOBILIARIO A MEDIDA
MOBILIARIO MIMBRE
PUERTAS MADERA NOBLE
CUADROS
CERAMICA
MOBILIARIO AUXILIAR

C/ PANPLONA 2
FRENTE CASA CULTURA
PRAT DE LLOBREGAT

TEL. 379.5242
(BARCELONA)

UNIO EXCURSIONISTA DE CATALUNYA - EL PRAT
Mossen Jacint Verdaguer, 82 - Telefon 379 45 99

1955 - XXV Aniversari - 1980

EXPOSICIÓ

de les Fotografies de la

Primera Biennial de Fotografia Artística

Temes Lliure i Muntanya

Sala d'Art Josep Bages Casanovas, 82

Del 24 de Juny al 8 de Juliol de 1979

Inauguració i repartiment de premis, dia 24, a les 12 hores

HORARI DE VISITA: Feiners de 6 a 8

Festius de 11 a 2 i de 6 a 8

PATROCINAT PER LA

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

CONCURS DE COLLES SARDANISTES

Cobla "Triunfal"

Diumenge dia 24 de juny de 1979. A les 5,30 de la tarda, a l'Estadi Municipal d'El Prat de Llobregat: XIIé. CONCURS DE COLLES SARDANISTES.

Patrocinat pel Magnífic Ajuntament.

Organitzat per la Societat Coral Recreativa "Lo Llobregat de les flors" i "Amics d'El Prat".

"fes el teu prat"

Una competició per a la millor comprensió del poble on vivim

A tenor de les respostes dels 19 concursants que no han abandonat, la classificació del mes passat és aquesta:

S. Casas, J. Miralles, A. Rodríguez i UEC Prat, 10 punts; J. Colominas Ginabreda, J. Colominas Ventura, Ma.T. Comas, M. Llombart, R. Planas, J. Portillo, P. Pugès, S. Pugès i V. Tierra, 9; T. Domínguez i E. Ferret, 8; J. Camps i M. Colominas, 7; J.Ma. Roig, 6; J. Davía, 3.

En conseqüència, la classificació general resta establerta així:

Antoni Rodríguez i Sànchez	40
UEC Prat	40
Santiago Casas i Salom	39
Josep Colominas i Ginabreda	39
Juli Miralles i Porcar	39
Ramon Planas i Torres	39
Josep Portillo i Xirinachs	39
Joaquim Colominas i Ventura	38
Pere Pugès i Porcet	38
Sixte Pugès i Gallach	38
Eulàlia Ferret i Buruaga	37
Teòfil Domínguez i Declara	37
Montserrat Colominas i Nolla	36
Vicenç Tierra i Reverté	36
Josep Ma. Roig i Iglésias	35
Maria Teresa Comas	34
Montserrat LLombart	33
Josep Camps i Boy	32
Josep Davía del Villar	27

peixos i anguiles. Quin nom rebia i rep aquest estri?

32. A quin any fou iniciada l'obra de la rectoria i església parroquial destruïts durant la guerra civil de 1936-39?

33. De quin rector és el sepulcre descobert durant les obres de la cripta parroquial?

34. La primera riuada documentada del nostre Llobregat, de quin any és?

Fitora

1580

CRI

Bernat Masferrer

1143

35. Com se'n deia de la varietat de raïm emparat en arbres que es feia als nostres camps?

Raïm grec (també raïm d'arbre)

36. De quin any data el primer inventari conegut d'una masia pratenc?

1387

37. A quin any fou creat el "Centre Autonomista" local?

1919

38. Quin era el peix que a la primavera remuntava el riu per a desovar, i era tan desitjat que la seva pesquera es trobava reglamentada per severes ordinacions?

Saboga

39. Com se'n deia d'un pagès pobre amb animal menor (ruc o somera), però sense carro ni masia?

Comparet

40. L'alteració dels segles XVI i XVII fa que la gent vagi armada ençà i enllà. L'arma preferida és la pistola de tres pams o "xispa". Quin altre nom, més general, tenia?

Pedrenyal (curt)

Les preguntes

51. Quin va ser el primer nom oficial que durant més de cent anys va tenir la plaça, després denominada de Francesc Macià, "del Caudillo" i avui de la Vila?

52. El regadiu, a través del Canal de la Dreta, ens arribà a la dècada del 1851-1860; però les obres del Canal, a quin any havien estat començades?

53. L'autor del monument a Serafí Soler, "Pitarra", alçat al Pla de les Comèdies, de Barcelona, fou un escultor fill d'El Prat. Com se deia?

54. A quin any trobem la primera carreta de la nostra història?

55. El primer sastre que vam tenir.

56. Encara avui, de tant en tant, vara algun vaixell al Cap del Riu. Any del més antic naufragi que s'hi coneix.

57. Durant molts anys el poble d'El Prat va sostenir plet en defensa dels drets comunals damunt un dels nostres estanys. Quin?

58. Després de la guerra contra Napoleó és introduït als nostres camps el conreu d'un producte nou. Quin?

59. De quin any data la primera menció d'un teatre pratenc d'afecionats?

60. El més antic, al delta, dels cognoms pratencs actuals, pervingut sense interrupció.

Com podem veure, únicament dos concursants aguanten la diana total; però no és menys cert que van estalonats per un grup de cinc a un sol punt, seguits de 3 més de dos punts, etc. Ens trobem aproximadament a la meitat del concurs i la lluita és aferrissada. No hi ha res decidit ni s'endevina el guanyador. Això dona més interès i una major emoció al concurs. Des d'ara, però, i en aquesta segona meitat que inaugurarem, les preguntes oferiran gradualment certa dificultat. Si la més que provada qualitat dels nostres concursants les supera com fins ara, no hi haurà més remei que apretar les osques. El títol de "Pratenc de l'Any" bé s'ho val!

Per un error material la classificació del concursant senyor Vicenç Tierra va aparèixer equivocada en 1 punt de menys, com pot comprovar-se al número anterior. Cal, doncs, restituir-l'hi i precisar en 27 punts els aconseguits fins aleshores pel Sr. Tierra.

Les respostes a les preguntes 31-40 són:

31. Més que no pas una distracció, la caça i la pesca constituï una necessitat per als nostres avantpassats. Als inventaris de moltes masies hi figura una mena de llança per arponar

JOSEP MARIN

quan dues potes blaves marxen pel món...

Guanyador de la cursa Sixto San Giovanni, la trobada de marxa atlètica més important del món, posseïdor de dos rècords mundials, un de nacional i una plusmarca nacional, Josep Marín ha conquerit ja la consagració com un dels millors marxistes europeus. Juntament amb en Jordi Llopart constitueixen, potser, la fita més important assolida per l'atletisme català i, ambdós, representen l'esperança més forta de l'atletisme espanyol cara a la propera Olimpíada de Moscou. Nosaltres hem volgut apropar-nos a la personalitat d'en Josep Marín per assabentar-nos una mica de què pensa sobre totes aquestes coses, i com la vida d'un atleta que malauradament per a ell i pel país en general, es veu obligat a simultanejar, més malament que bé, l'entrenament amb la feina.

—¿Quan vares batre els dos rècords mundials, el nacional i la plusmarca i a on?

—Això va ésser ací a l'estadi Serrahima el passat 8 d'abril en unes competicions que cada any organitza el meu club, el Club Natació Barcelona que sempre havien fet les dues hores de marxa, però aquest any per donar-li una mica de més categoria van creure convenient fer la cursa dels trenta quilòmetres, que ve a ésser una mica més que les dues hores.

—¿Quines marques tens ara, després d'aquesta última plusmarca conquerida?

—Jo ja tenia les marques espanyoles, el rècord espanyol dels vint quilòmetres, el de les dues hores. Ara vaig batre el mundial de les dues hores i dels trenta quilòmetres i de pas el d'Espanya dels vint quilòmetres, tot a la mateixa cursa.

—¿Creus que tots aquests rècords et duraran gaire?

—Doncs no ho sé. Mira, ara vénen els mexicans a Europa, ells són els millors marxistes del món, i suposo que faran alguna prova sobre aquesta distància dels trenta quilòmetres i és possible que baixin la meua marca.

—¿Hi competiras amb ells?

—No, competir no. La setmana que ve tenim precisament trobada a València, però precisament per no competir amb ells fins a

"ELS DIRIGENTS DE L'ATLETISME ESPANYOL DESCONEIXIEN LA MARXA, PREFERIEN IGNORAR-ME..."

l'Olimpíada, sortiré en una prova que no és la meua, com és la dels cinquanta quilòmetres.

—¿Per què els mexicans són els millors?

—Tenen el millor sistema: el seu entrenador, el polac Houslever ha trobat un sistema d'entrenament revolucionari molt adequat a ells, els han posat tots els medis a la seva disposició i com que són els que millor es preparen, doncs són els millors. Nosaltres gràcies a haver estat a Mèxic, en Jordi Llopart hi ha estat quatre mesos, jo hi he estat un mes i mig, hem adequat el nostre entrenament al sistema mexicà i per això estan sortint aquestes marques.

—Així tu creus que amb una preparació adequada tothom pot practicar l'atletisme i assolir bons resultats?

—Bé, diguem que la base de tot és la planificació. No hi ha races superiors.

—¿Sortirien doncs ací, al nostre país, amb una bona planificació, més figures?

—Sense cap dubte, i mira, parlant de races i a propòsit d'això, possiblement nosaltres siguem una raça superior, doncs estant tan malament planificat com està l'atletisme espanyol, encara surt quelcom. Quan parlem dels alemanys o dels americans sembla que siguin una mena d'indivi-

duos superiors als demés i no és res d'això, el que passa és que ho tenen tot molt ben planificat. Alemanya i els Estats Units són els països que tenen millor planificat l'esport.

—¿Què ho fa que tu siguis al Club Natació Barcelona i no ací a El Prat?

—Bé, jo fins fa dos anys era ací a l'equip de La Seda de Barcelona. Aleshores van haver-hi unes diferències a nivell de direcció de Club amb el senyor Llopart. No eren diferències a nivell personal ni com entrenador, sinó en la forma de portar el Club, i com sigui que el seu enfoc i el meu eren completament oposats i no podien coexistir, vaig marxar.

—A part d'en Jordi Llopart i tu, encara que tu militant a un club barcelonès, ¿hi veus bones perspectives per l'atletisme ací a El Prat?

—Mira, aquí s'està patint el mal general de l'atletisme espanyol. Les coses han rodat bé per la marxa, hem sortit nosaltres, no dic de casualitat, però no ha estat res sortit d'una planificació a nivell estatal ni a cap altre, sinó que ha estat una cosa més bé particular del senyor Llopart i de nosaltres que hem fet el màxim de sacrifici, però ha estat un sacrifici totalment personal.

—No rebeu ajudes, subvencions...?

—Ara estem al màxim, es pot dir de l'atletisme espanyol, i és molt poc, doncs el pressupost de l'atletisme espanyol és molt petit i anys enrera estàvem fatals. Jo ja fa molts anys que sóc rodant i he estat amb bones marques en bons llocs al ranking i senzillament perquè els dirigents de l'atletisme espanyol desconeixien la marxa, preferien ignorar-me... Ara bé, ara no han tingut més remei, no és que les coses hagin canviat gaire, però ens han donat algunes facilitats perquè ademés en aquest moment som els que estem traient les castanyes del foc en atletisme.

—¿I del Club, quina mena d'ajuda reps?

—Mira, tots els Clubs són en crisi, arrastrant uns grans dèficits, ja que no els ajuda ningú. S'han de mantenir de les aportacions dels socis. El Club em recolza en tot el que pot. Té unes magnífiques instal·lacions i les posa totes a la meua disposició, i em cobreix també tot el que fa referència naturalment a material esportiu i desplaçaments dintre del país.

—¿Quins són els teus anhels i perspectives més immediates?

—Després dels campionats d'Europa, l'únic objectiu és l'Olimpiada. Ara han sortit aquests rècords, però això és solament un camí per fer un bon lloc a l'Olimpiada.

"HA ESTAT UNA COSA DEL SR. LLOPART I DE NOSALTRES QUE HEM FET EL MAXIM SACRIFICI..."

"LA BASE DE TOT ES LA PLANIFICACIO, NO HI HA RACES SUPERIORS"

Abans d'anar a Moscú tenim aquest any els jocs del Mediterrà a Esplit, Iugoslàvia, tenim també la Copa Lugano, que és un campionat mundial de nacions i que dintre del món de la marxa té potser més importància que l'Olimpiada, a nivell de nacions,

no pas individual.

—¿Es pot dir que a Europa en Jordi Llopart i tu no teniu rivals?

—No, no. Ja ho crec que en tenim de rivals! Ara mateix acaben de venir els polacs de Mèxic i hem tingut a Itàlia una competició amb ells, la prova Sixto San Giovanni que és la més important que es fa actualment al món, i encara que vaig guanyar va ésser per molt poc. Ells van quedar segon i tercer i, en general, estant fent molt bones marques. Han agafat també el sistema mexicà. A part hi ha els russos i a l'Olimpiada s'haurà de comptar amb ells i també els alemanys. Això a Europa; a nivell mundial és precís afegir-hi els mexicans. La cosa està molt dura.

—¿Quin règim d'entrenament portes?

—Entreno matí i tarda cada dia. Unes tres hores al matí i dues o tres més a la tarda. Jo crec que és temps suficient, el que passa és que tinc que interrompre l'entrenament per anar a treballar i això le resta qualitat. Després, abans d'anar a competir a les proves importants fem un "stage" a Tenerife al Teide, que és un lloc que està molt bé, influenciat per l'efecte de l'alçada que és el que els mexicans varen descobrir i que afavoreix la milloria de les marques. Aleshores en aquests "stages" és molt diferent a la jornada normal d'entrenament, doncs allí únicament estàs dedicat durant tot el dia a la teva preparació.

—¿Pots compaginar bé feina i entrenament?

—No, molt malament. Actualment estic fent una jornada de treball reduïda, però el trist és que perdo les pessetes que representen les hores de treball invertides a l'esport. L'empresa a on treballa m'ha donat facilitats per entrenar de cara a l'Olimpiada, però el trist, continuo dient, és que perdo aquestes pessetes, cosa que no passa als demés països, on als atletes se'ls continua pagant tot el sou al seu lloc de treball malgrat invertir hores de feina a entrenar.

C.B. PRAT: adios Tercera División

El día 1 de mayo finalizó la Liga para los pratenses, que con más pena que gloria han dicho adiós al posible ascenso. Se venció al imbatible S.E.S.E. en su propio feudo, hazaña que sólo han logrado los pratenses, pero el 22 de abril eran derrotados en La Seu d'Urgell por el modesto SEDIS, colista del grupo.

En ocho años que llevo escribiendo de baloncesto no he visto nada igual, nunca al C.B. Prat Cruzcampo se le pondrá la Liga tan fácil como este año. Nueve partidos consecutivos sin conocer la derrota, y con una moral altísima, no hacían presagiar el triste fin de nuestro equipo. Primero se lesionan los dos pivots, Passolas y Vázquez, después en algunos partidos se llega con una forma física desastrosa, por no ir al entreno, altibajos consecutivos sin explicación posible y para colmo tres derrotas seguidas, ante equipos sin entidad comparables a los pratenses, y una en el propio terreno, lo que agravó más la situación, para pasar de ser el mejor equipo del grupo a un mero comparsa, sin preparación, moral ni esquema de juego.

Podría decir que la culpa ha sido del entrenador Juan Ubeda, y quedaría como un señor, pero sería engañarnos todos. Ubeda ha sido quizá demasiado condescendiente con sus hombres, se ha faltado un ápice de oportunidades para los hombres del banquillo, ha querido mantener un esquema básico con Muñoz, Conde, Passolas, Cabrera, Pugés y Roca y no ha

podido ser, aparte de la lesión de Passolas, un día por unos y otro por los demás, ha fallado el esquema y aquí ha estado el error. Juzgando a los hombres, se demuestra que la idea de Ubeda era acertada y bien planteada, pero algunos jugadores le han fallado, ha confiado demasiado en ellos y no merecían esa confianza.

En cuanto al equipo, de entrada, uno de los mejores hombres ha quedado inédito en la Liga, una desgraciada lesión de rodilla, ha dejado a Corvera fuera de competición todo el año. Después quizá los mejores hombres, los bases. Sensacional temporada de Muñoz, ha dado una lección de genio, pundonor y saber jugar; para mí ha sido pieza clave del equipo, una de las realidades de nuestro baloncesto. A su lado un hombre con una historia de amor al baloncesto pratense: Conde, un gran jugador, que no tendría que dejar este deporte hasta que no se recuperara la categoría Nacional; la edad es lo de menos, ha dado un recital de veteranía y garra, ha sido el apoyo de Muñoz y canalizador del juego pratense. Pasando a los pivots, Passolas ha estado bien mientras el esquema funcionaba, una lesión inoportuna en el momento decisivo, le ha restado brillantez. Aun así y quizás a veces con demasiado genio, ha puesto todo lo que tenía en el campo y poco se le puede reprochar. Vázquez es otra historia, ha jugado a destiempo y una lesión lo ha dejado apartado algunos partidos. Le han faltado oportunidades

LOS ERRORES SENTENCIARON: ADIOS A TERCERA DIVISION

para poder calibrar su actuación. Pugés ha estado toda la Liga falto de preparación, ha sido el hombre más irregular, de ser la figura en varias ocasiones, ha pasado a ser el peor hombre en otras. No se entiende, pero en honor a la verdad un hombre de su categoría no puede tener actuaciones como las de este año. En cuanto a los aleros, Sanromá ha sido el más irregular. Actuaciones soberbias, genio y empuje en unos casos, y desmoralización y pocas ganas en otros, han hecho que su labor dejara mucho que desear. Roca ha sido el hombre más sacrificado, ha jugado de pivot, de alero, nunca en su sitio, pero si no ha sido efectivo, ha dado seguridad en la defensa; la lástima ha sido que Cabrera, bajo de forma en el primer tercio de la Liga, sólo ha jugado a su nivel en la última mitad y quizá fuera de su lugar.

En resumen, una Liga extraña, con partidos soberbios y actuaciones lastimosas, que nadie comprende. La Tercera División se ha vuelto a escapar, y nuestro equipo tenía calidad para lograr el ascenso. Además sigo en lo mismo: ¿dónde está el campo cubierto? Hace cinco años que lo pregunto. A ver quién contesta.

J. Margalef

ULTIMOS RESULTADOS

SEDIS-PRAT	73-67
PRAT-LA SALLE	94-86
SESE-PRAT	62-71

CALCULMOBIL-73

JOSE LLORENS GIL

MAQUINAS Y MOBILIARIO OFICINA

AVDA. JOSE ANTONIO, 119

TELS. 371 55 50 y 371 55 54

ESPLUGAS

(Barcelona)

PEÑA TAURINA "LOS VICTORINOS"

Siguiendo esta labor de promoción del arte taurino, esta peña local "Los Victorinos" dirigida por este entusiasta del arte de la tauromaquia, Don Pedro López Cabrera, castellano y catalán de pro, ha organizado una nueva fiesta campera en Cati —pueblo que cada día recibe mayor número de pratenses— en la finca del ganadero Sr. Cervera. Dichas fiestas camperas no sólo se organizan para los socios de dicha Peña local, sino que ésta abre sus puertas a todos aquellos que quieran participar en estos festejos que son un recuerdo sentimental y telúrico de sus tierras, por ello la Peña "Los Victorinos" agradece a todos aquellos que quieran unirse a estos momentos de neta afición al arte de Cúchares, los requisitos son sencillos, basta llamar al número telefónico 379-30-99, o simplemente pasar por el local social y compartir un buen vaso de vino —como diría el Arcipreste de Hita— los recuerdos y vivencias de los años mozos.

Como esta Peña local entiende que la Fiesta no sólo es el hombre que se enfrenta con la muerte —el torero— sino que el toro es tal vez el noble antagonista de dicha suerte, ha creado el Trofeo al mejor toro de la temporada taurina que en estas fechas primaverales se inicia en nuestra geografía catalana.

Evidentemente estos hombres aman su tierra a la vez que se arraigan en la nuestra, porque en el fondo es también suya, de pleno derecho.—V.

CENA DE HOMENAJE A MANUEL MATEO

Han culminado con gran brillantez los actos que, con motivo de su X aniversario, ha venido desarrollando la Peña Taurina "El Prat" con una espléndida Cena de Hermandad Taurina celebrada en el Hotel Castillo de Sant Boi del Llobregat. Asistieron a dicha cena la primera autoridad de El Prat, así como diversas personalidades del mundo de los toros, prensa, radio y televisión, presidente de la Federación Regional y numerosos invitados.

En el transcurso de la cena se rindió homenaje a Manuel Mateo "MATEO", decano de los fotógrafos taurinos de España; al recién nombrado Presi-

dente de Honor de esta entidad, José García Colomer; al ex-novillero Enrique Millet, socio fundador de esta Peña; al Caballero rejoneador catalán Don Vicente Pibernat que tan-

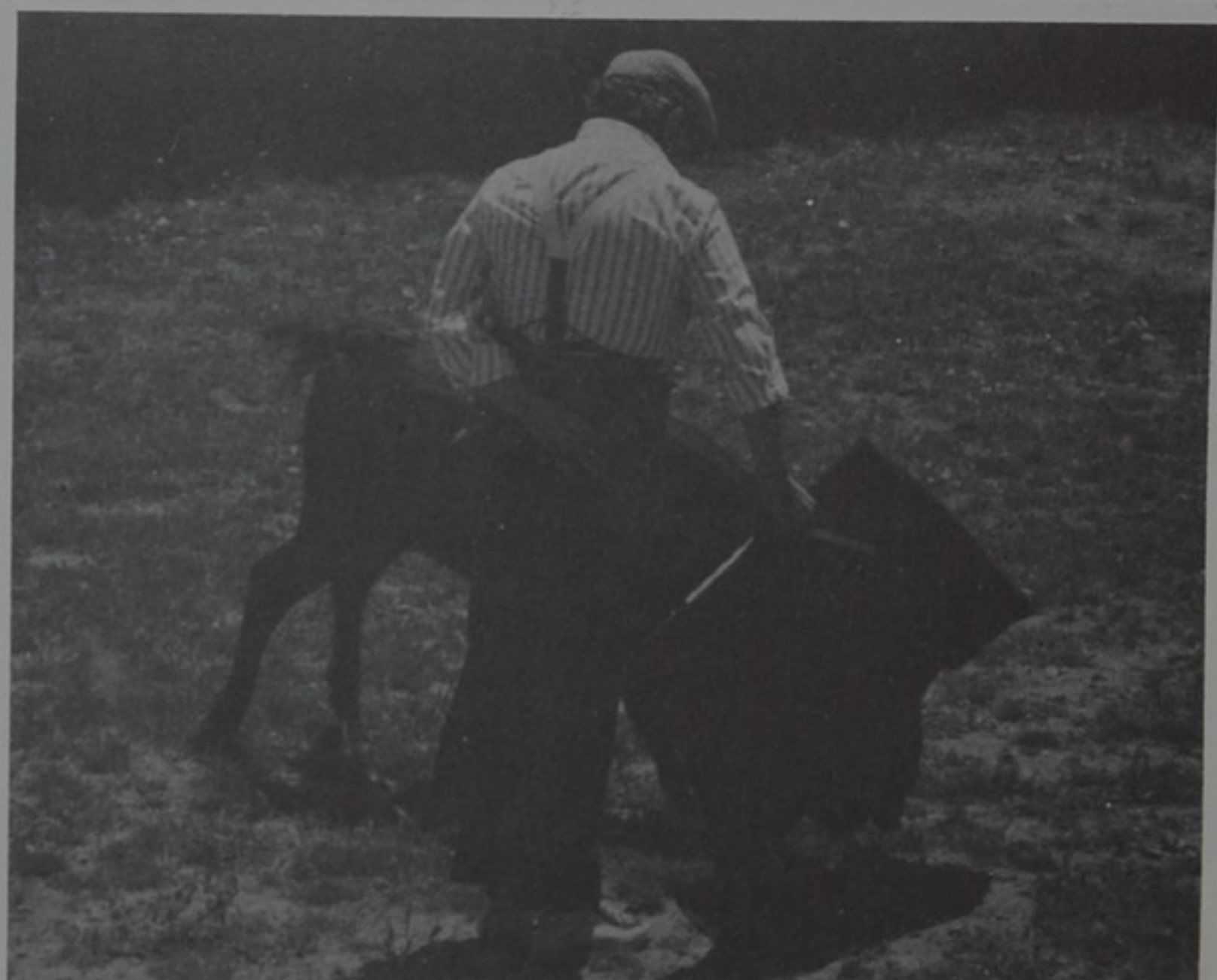
tos éxitos va cosechando por los cosas taurinos; y al socio núm. 1 de esta entidad como homenaje a todos los socios de esta Peña, Damián Ruiz.

LOS "VICTORINOS" SIGUEN EN AUGE.— De la mano de Pedro Velázquez, hombre que siente hondamente la fiesta de los toros, esta peña ha conseguido para El Prat que el ganadero Victoriano Martín haya regalado dos reses. Don Pedro Cabrera por su parte ha puesto lo necesario para celebrar la fiesta que tuvo lugar el día 15 de junio en la Monumental de Barcelona con la presencia entusiasta de los "taurinos" pratenses, a quienes también don Pedro Balañá les cedió gratuitamente el coso.

PEÑA TAURINA "EL PRAT" X ANIVERSARIO

Dentro de los actos que esta Entidad celebra con motivo de su X Aniversario, ha tenido lugar en su domicilio social, una charla-coloquio con la asistencia del Presidente de la Federación Nacional Taurina Dr. Zumel y del gran matador de toros y maestro en su época el gran Marcial Lalanda, así como el Presidente de la Federación Regional Catalana. El acto fue magnífico, ya que tanto el Dr. Zumel como el Maestro Marcial Lalanda nos deleitaron con su charla, contestando a todas y cuantas preguntas se les hacían, poniendo de manifiesto en sus respuestas el interés que siente la Federación Nacional por la Fiesta de los toros.

TODO ES POSIBLE

en

MUEBLES

TARRAGONA

incluso
vender

MAS

BARATO

con igual calidad

¡COMPRUEBELO!

MANRESA

García Valiño, 4 - 6
Teléfono 873 00 33

MARTORELL

General Mola, 33
Teléfono 775 19 49

MOLINS DE REI

Ejército Navarra, 53
Teléfono 668 07 91

S. JUAN DESPI

General Mola, 61-63
Teléfono 373 06 62

EL PRAT

Anselmo Clavé, 5-7
Teléfono 379 37 98

SANT BOI

Montclar, 15
Teléf. 661 22 89

VILADECANS

Angel Arañó, 48 bis
Teléfono 658 28 56

GAVA

Rambla Vayreda, 55-57
Teléfono 662 38 54